

KAREAL

Nº. 25

Cuadernos de creación literaria
Arte

KAREAL (CUADERNOS DE CREACIÓN LITERARIA Y ARTE)

AÑO XIII. NÚMERO XXV

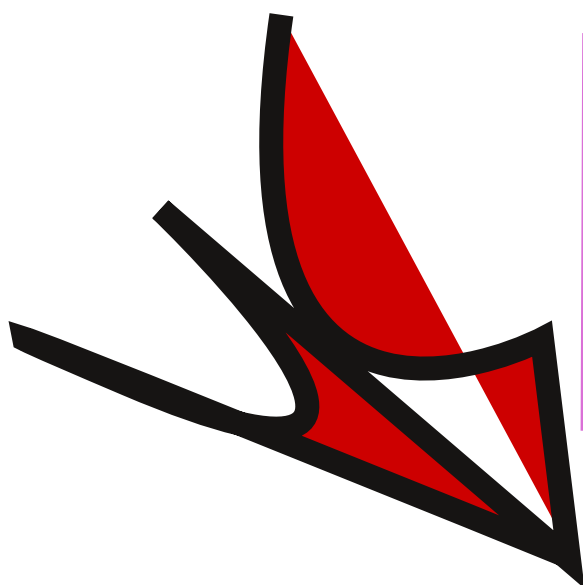
ISSN: 2254-3678

DEPÓSITO LEGAL: PO 236-2012

REVISTAKAREAL@IESALLERULLOA.ES

WWW.REVISTAKAREAL.BLOGSPOT.COM

**HTTP://WWW.EDU.XUNTA.ES/CENTROS/
IESALLERULLOA/REVISTA KAREAL**

**Número
25**

**Premio Mención especial del
público
Premios LOBOS 2013
Asociación de prensa juvenil**

**Acceso con el teléfono móvil:
CÓDIGO QR de la web de
KaReal.**

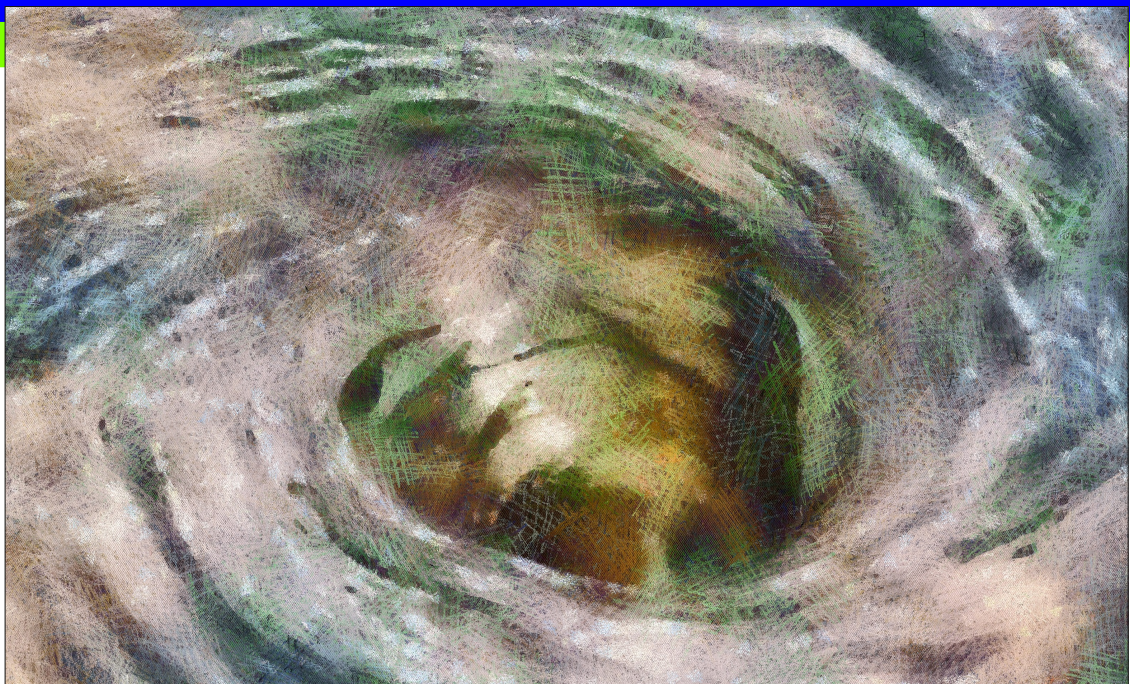
**EDITA: DEPARTAMENTO DE LENGUA
CASTELLANA
IES R.M. ALLER ULLOA (Lalín)
COORDINACIÓN Y MAQUETACIÓN: JAVIER LÓPEZ
© LOS AUTORES.
KAREAL NO SE HACE RESPONSABLE DE LAS
OPINIONES VERTIDAS EN LA PUBLICACIÓN.**

SUMARIO

PRESENTACIÓN.....	2
MICRORRELATOS.....	3
FABULAE.....	7
ADVERTS.....	29
MERCADOTECNIA.....	33
EL MUNDO IMAGINARIO DE ACTORES Y ACTRICES..	43
DIÁLOGOS.....	51
Normas de presentación de trabajos.....	56

PRESENTACIÓN

Y entonces comprendió que todo era fruto de su imaginación... Cada día que había escrutado buscando un impulso que le permitiese levantarse de la cama; cada aliento que había sorbido en la mirada de los demás; cada instante de composición de su rutina y de sus deseos; cada sorbo del tiempo pensando en la vida que se acababa cuando, en el fondo, nunca había comenzado. Es cierto que los sueños a veces se confunden con los simulacros de la vida: la bolsa de basura llena que se rompe sigilosamente en una esquina, el charco de agua que te salpica, la melodía de los rumores de la calle. Solo entonces podemos comprender que nunca se hubiese dado cuenta de que él mismo era espejismo.

A landscape painting of a dirt road winding through a field. The road is light brown and leads towards a dense forest of tall, thin trees in the background. The foreground is filled with green and yellow grasses. The overall style is impressionistic with visible brushstrokes. There are several black oval marks scattered across the page, possibly representing punch holes or registration marks.

MICRORRELAT

O desastre da cociña

Era unha mañá de inverno e Lucía acabara de espertar. Cando chegou á cociña para almorzar, viu aquel desastre. O seu cadelo Tobi sempre fóra traste, pero nunca fixera unha falcatuada como aquela, toda a comida desperdigada pola cociña, vasos rotos... Lucía no primeiro que pensou naquel momento foi na súa nai e a bronca que lle ía caer.

MARTÍN DÍAZ

Mundo paralelo

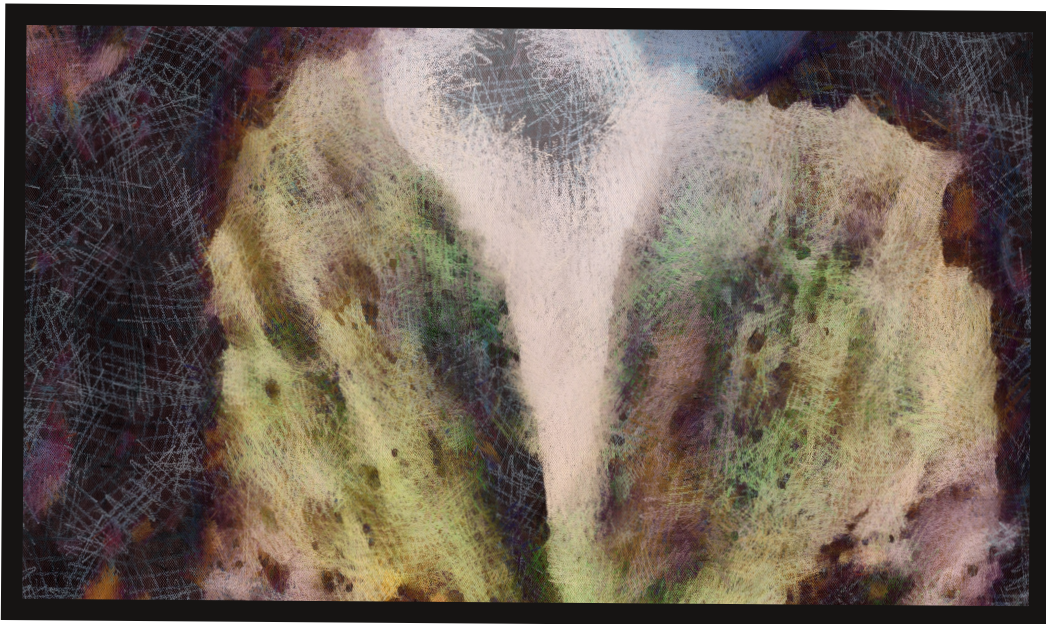
Nun recuncho de Galicia, un grupo de excursionistas daban un paseo polo monte, cando comezaron a oír unha serie de ruídos. Decidiron acercarse para ver do que se trataba e topáronse cun edificio que tiña unha enorme porta vermella. Entraron nel, e ao pasar pola porta, chegaron a un mundo completamente distinto onde todo estaba destruído. Cando se deron a volta para volver, déronse conta de que a porta vermella desaparecera, e quedaron atrapados naquel mundo consumido polo caos.

JAVIER BARCALA

O heroe das tormentas

Nun mundo lonxano naceu un pequeno dragón chamado Arlo. Era un dragón de lume, coas ás moi pequenas que non lle permitían voar. Este pequeno dragón creceu cos seus amigos e todos vivían felices no mundo das estrelas, ata que o caos intentou apoderarse do mundo das estrelas. Arlo co seu pequeno tamaño derrotou ao caos e salvou o mundo das estrelas.

SAMUEL FERNÁNDEZ

Soidade

Unha muller estaba tranquila vendo a televisión, soa na casa. Sabía que non había ninguén máis no mundo, porque todos os seres morreron... Cháman á porta...

ADRIÁN NOGUEIRA

Xoan, o protector da maxia

Nunha fraga encantada, habitada por seres de luz, un mozo chamado Xoan adentrouse nun carreiro descoñecido. Alí, atopa unha chave de ouro brillante que parece ter poderes especiais. Con curiosidade, Xoan segue o rastro da chave e descobre unha porta oculta no tronco antiga árbore. Ao abríla, é transportado a un reino máxico cheo de criaturas fantásticas e marabillas imaxinables. Guiado pola chave, emprende unha procura para atopar ao sabio gardián do reino, quen lle revela que el é o elixido para restaurar o equilibrio entre a maxia e o mundo humano. Con valentía e sabedoría, consegue superar desafíos increíbles, desfai un encantamento malvado e devolve a harmonía ao reino. Ao final da súa aventura, a chave convértese nun amuleto, converténdoo no protector da maxia e dos segredos da fraga.

MARÍA VILLAMARÍN

FABULAE

AS SETE MARABILLAS

No ano 1500 a.C. naceu un neno chamado Impu. Un neno alto, delgado, de tez branca e un pelo tan negro como o acibeche. Tiña uns ollos moi grandes e verdes como a esmeralda. El era normal como eran os da súa idade na Antiga Grecia. Este neno creceu construíndo cousas e deseñando casas e edificios.

Vinte anos máis tarde, cando volvía do traballo, atopouse cunha xema de gran valor e beleza. Nada máis entrar en contacto coa súa pel, a xema expulsou unha aura de tonalidades verdes e amarelas. Cando Impu pensou que non podía pasar nada máis raro, unha voz cavernosa falou dende o interior da pedra “o portador desta pedra máxica está obrigado a construír sete estruturas máxicas neste mundo. Como recompensa cumpriránselle sete desexos por cada estrutura que constrúa”. O home tardou en reaccionar, pero cando o fixo só puido esconder a pedra e gardala como a súa peza de máis valor da que nunca falaría a ninguén e da que ninguén nunca sabería.

Os anos pasaron, mais Impu non conseguiu esquecerse da pedra. Cada ano convencíase de que debería construílas porque era o que el quería, o seu soño. Por iso decidiu empezar a planear todo para a primeira construción. Pasou moitos anos planeando, pero parecía que nunca envellecía.

A primeira marabilla levoulle moito tempo e moitas horas de dedicación, pero ao final ese esforzo non foi en balde. Dese traballo naceu o Coliseo Romano. Este empezouse a construír no ano 72 d.C. e non se acabou ata o 80 d.C. Foi un dos mellores anfiteatros do mundo. Todo o mundo falaba del. A fama desta marabilla deu-lle ánimos para seguir construíndo, e nada máis acabar o Coliseo púxose mans a obra coa segunda marabilla. Era a quenda de Cristo Redentor, unha obra coa que expresaba toda a súa fe. Con ela buscaba transmitir paz e tranquilidade e logrouno.

A pesar de ser moi discreto e tentar que ninguén se enterase do seu poder, uns axentes secretos do PMP empezaron a observalo sen que se dese de conta e a investigar sobre el. Despois de construír a terceira estrutura, a perfecta Petra, unha das súas favoritas, polo seu tamaño, detalles, cor, etc..., os axentes empezaron a investigalo moito máis a fondo, sobre todo o soldado Pico e a xefa Lola. Estaban moi interesados no beneficio propio que lles podía dar a pedra. Pero Impu seguía sen decatarse. E seguiu facendo vida normal. Nunca casou nin tivo fillos, sempre apoiando aos máis necesitados.

A cuarta marabilla foi a Gran Muralla China, pois lle recordaba aos xogos de princesas e príncipes de cando era pequeno. E desta idea tamén saíu outra marabilla, a que dedicou a súa querida irmá pequena, o Taj Mahal. Pero non puido facer as dúas marabillas restantes que quedaban, porque Pico e Lola lograron roubarlle a pedra. El non entendía nada, pois non sabía que ansiaban o seu poder. Cando descubriu o que sucedeu quixo arranxalo, porque a parte de facer moitos sacrificios por esa pedra, tamén quería acabar de construír as sete marabillas.

Usou o seu enxeño e dotes artísticas para tenderlles unha trampa a eses ladróns. Botou man de todo o seu coñecemento sobre ese tipo de pedra e fixo unha copia para facerlles crer que había máis pedras que a que eles tiñan. Tamén preparou un terreo para levalos a un territorio coñecido cheo de trampas e enigmas. Coa axuda duns amigos infiltrouse na PMP e conseguiu eliminar todos os papeis nos que se falaba sobre el. Fixo chegar información da falsa xema a Pico e Lola, que accederon a ir visitalo para chegar a un acordo. Así que o día acordado foise ao seu terreo onde quedara cos axentes.

O tempo pasaba e cando pensaba que non ían vir, apareceron os dous ladróns. Ao velos empezou a desconfiar do seu plan pero como non tiña nada que perder, seguiu adiante. Empezaron a conversación tranquilos pero ambos os bandos desconfiaban do inimigo. E foi entón cando Impu empezou co seu plan. Chamou a súa atención falándolle da existencia de máis pedras como esas, e de que se tiñan as sete pedras podían converterse en deuses, pero as sete pedras só podían converter a unha persoa en deus, non a dúas. E foi entón cando empezaron a pelexarse entre os dous e a tentar chamar a atención de Impu, pensando que lles daría o suposto mapa para poder chegar ás pedras.

Impu finxiu facerlles caso e mostrouse coma un simple neno parvo con moito poder nas súas mans. Simulando torpeza entregoulles un simple mapa antigo que os levaba a un lugar a poucos metros de alí. Entón eles marcharon correndo e caeron na súa trampa, unha caixa feita dun titanio que nunca chegaría a conseguir o home, porque era máxico e a humanidade correría un gran perigo tendo tanto poder. Coa pouca amabilidade que lle quedaba ofreceulles facer un intercambio, a pedra que eles tiñan por unha máis poderosa que atopara noutro planeta, unha pedra que era falsa, algo que non o sabían os axentes. Crendo ser máis listos que Impu aceptaron. E así foi como logrou desfacerse deles, xa que cando se enteraron da estafa xa era moi tarde, e perderon de vista para sempre a Impu, que se escondeu moi ben de Pico e Lola.

Coas ganas que lle tiña ás últimas marabillas, Impu comezou a construír a penúltima estrutura: Chichén Itza, un monumento no que quería representar como superou o seu maior medo, as alturas. Despois de esta obra empezou a construír a última maravilla, o Machu Picchu. Este monumento transmitía amor pola natureza, con el quería que a humanidade tomase o hábito de coidar o seu entorno e a súa terra, que cada vez estaba máis mala.

Co seu traballo rematado decidiu pensar nos seus sete desexos, pero por agora tiña que gozar un pouco da vida. Tantos anos de traballo non o deixaran descansar, polo que era o momento de recoller a súa máis prezada recompensa.

ESCRITURAS POLO VENTO

Romano era un escritor aillado e frustrado, farto de tanta soidade pola presión da editorial. Berroulle ao seu editor: “non aguanto máis, marcharei sendo guiado polo meu corazón e plasmando nos meus libros o que o vento me dicte en cada viaxe, e verás o equivocado que estabas!” O editor burlouse del e Romano colgou. Colleu a súa pluma favorita e un montón de folios para despois saír sen destino en busca de historias.

Romano escapou da súa deprimente vida, agora feliz e chea de aventuras e coñecementos. Foi ata unha oficina de mercenarios dicindo “eu pagarei a quen me leve a unha illa inexplorada”. Ninguén lle fixo caso menos un mercenario que aceptou e levouno ata a illa para logo abandonalo á súa sorte. A Romano non lle importou e seguiu avanzando na illa inexplorada atopando unhas ruínas nun gran bosque. Romano entrou sen medo vendo que estaba cheo de pinturas dunha antiga civilización, e descubriu a súa historia. Tratábase dunha civilización avariciosa que fixo un pacto co demo para ter riquezas inmensas. Romano seguiu camiñando vendo máis murais e encontrou unhas follas que contaban o final da civilización. Un deles desafiou ao demo, polo que el como castigo acabaría con eles. Romano escribiu todo. Atopou un pasillo sen saída; atopou unha pedra que sobresaía e apareceu un portal que arrastrou a Romano.

Romano abriu os ollos e deuse conta de que estaba ao revés. Puxo os pés no chan e deu uns pasos ata atoparse cunha muller. Preguntoulle onde estaba e ela contestou en Rillelón, unha cidade sen leis de todo tipo. Romano pegou un salto e flotaba. Romano veu a cidade enteira. Logo caeu ao chan e escoitou a alguen chorar. Atopou un home calvo e gordecho que tiña unha placa que dicía Alcalde Raymond. Romano falou con el e descubriu moitas cousas sobre aquel lugar. O alcalde levouno a unha estación de tren.

No tren non había ninguén polo que Romano estaba extrañado. Seguiu avanzando no tren vendo todo vacío e as ventás pintadas de negro. Romano buscaba ao maquinista para saber cara a onde iban, pero o tren empezou a moverse lentamente polo que Romano empezou a correr ata a seguinte zona do tren coa esperanza de atopar a alguén. Cando viu fume, relaxouse ao atopares ao maquinista. Descubriu que era un robot algo oxidado e facía moito ruído ao moverse. Romano decidiu buscar aceite para poder limpalo, pero un gran silencio apoderouse do lugar. Cando mirou atrás, o robot estaba como novo xa que estará nun tren pero seguía en Rillelón o tren despegou as ventás estaban limpas. Romano mirou tras unha ventá e había unha gran cidade, cun gran castelo De súpeto escoitou o chirrido do tren freando e saíu querendo saber en que país estaba. Encontrouse co rei Francisco, un personaxe moi egocéntrico e extraño, pero sen ser unha mala persoa. Romano falou con Francisco que se ofreceu a ensiñarlle a cidade. Ao final do tour pola cidade acabaron no castelo onde Romano lle preguntaría como volver a casa. Francisco respondeu que era posible, mais non sabía se acabaría onde quería.

Nunha das grandes máquinas abriuse un portal feito por Francisco para Romano. Francisco deulle un traxe a Romano e advertiuno por última vez. Romano asentiu e dun salto acabaría no portal. Romano abriu os ollos e viu unha quenlla pasando ao horizonte. Seguiu camiñando encontrando unha gran cidade onde había moita xente metade peixe. Cando unha persoa moi alta cunha coroa e capa se acercou a el, o señor berroulle “son o gran Didacus Mare, que buscas na miña cidade?” Romano respondeulle “busco aventuras, escribir o meu libro e voltar ao meu fogar.” Didacus díxolle que o axudaría. Romano estaba impresionado vendo animais nadando pola cidade. Ao chegar ao laboratorio do castelo os científicos berráronlle a Didacus por non levar a Romano antes porque querían investigalo. Nunca viran un humano. Didacus dixo que non lle fixesen nada a Romano porque era seu amigo. Didacus organizou un gran banquete no que había marisco. Comeron todos mentres falaban e rían. Ao día seguinte Romano preguntoulle a Didacus como podía volver a casa. Didacus respondeu que abriría un portal, colleu o seu tridente e así o fixo. Romano avanzou ata o portal.

Ao abrir os ollos veu un gran cristal no tellado. Ao baixar a mirada un oco apareceu onde estaba o ceo, levantou a mirada e encontrou unhas escaleiras polas que subiu encontrando portas nun corredor. Encontrou unha gran porta decorada con cráneos.

Romano abriu a porta. Ao camiñar cara adiante encontrou tres esqueletos, un moi grande cun mandoble igual de grande que el e unha coroa; os outros esqueletos eran moi pequenos con espadañas moi pequenas. Romano mirou unha luz púrpura do gran esqueleto e o esqueleto faloulle “non sabes quen son eu, verdade. Son Ravus o último rei de Kandabrah”. Romano preguntoulle como o castelo estaba invertido, ao que Ravus respondeu “o meu pobo e eu queríamos ver as deusas para saber como eran e falar con elas, pero non lles gustou. Deron a volta ao castelo acabando con todo o meu pobo. Maldecíronme e tamén aos meus xenerais”. Despois retou a Romano a un combate para poder acabar coa súa maldición. Ravus perdeu e díxolle que golpease o cristal na entrada para darlle a volta ao castelo, para falar coas deusas. Romano volveu a entrada e golpeou o cristal, subiu as escaleiras, chegando ata as deusas e pediulles que liberase aos esqueletos da súa maldición. Aceptaron e abriron un portal.

Romano atopábase no espazo. Tiña a sensación de que non podía respirar. Intentou regresar polo portal pero non pudo. Cando pensou que iba morrer, deu uns pasos e atopou un cráter. Pensou en entrar por el pero non se atrevía. Ao final pechou os ollos e saltou. Foi andando e atopouse cun home coa roupa rota e despeinado. O home explicoulle que el fora á Lúa nunha nave que estourou. Estaban alí atrapados. O home e Romano comenzaron a falar mentres camiñaban. De súpeto escoitouse un gran estruendo no interior da Lúa. Entón apareceu un cristal. Romano tocouno e apareceu un portal polo que ambos entraron.

Romano empezou a caer vendo algúns lugares que explorou: as ruínas do bosque, Rillelón, a cidade dos ceos, a cidade submarina, a torre de Ravus e a Lúa. Pouco a pouco desvanecíanse. Mirouse as mans porque notaba algo estraño e deuse conta de que el tamén se estaba desvaecendo. Pechou os ollos con forza coa esperanza de sobrevivir. Un cachiño despois golpeuse, abrindo os ollos e vendo que estaba na súa casa. Romano foi ata o seu escritorio e todo estaba no seu sitio. Mirou nun caixón, no que atopou un frasco de medicamentos, lembrando que tiña que tomar a súa medicación para a esquizofrenia. Usou a súa alucinación para rematar o libro. Romano logrou o que quería ser, recoñecido e querido.

SOFÍA E GUILLE

— Ola Mía, que fas?

Mía levantou a cabeza para prestar atención á súa mellor amiga, Lúa. Eran as oito e media da mañá e todos os seus compañeiros de clase armaban un escándalo mentres a profesora non chegaba. Lúa acababa de deixar as súas cousas no seu pupitre e empezou a falar coa súa amiga.

— Estou lendo un rato, a ver se ven a profesora e calan todos dunha vez.- dixo Mía mirando de esguello cara a todos os seus compañeiros levantados.

— Ti? Lendo? É hoxe a fin do mundo ou que?

— Non esaxeres Lúa, só é que este libro enganhoume de verdade

— Apóstome algo a que mañá xa o devolves á biblioteca.

— Non é da biblioteca- respondeu Mía con pereza. Onte quedara ata tarde lendo ese mesmo libro.

— E logo de onde é?- cuestionou Lúa con curiosidade.

Nese momento a profesora entrou pola porta bastante malhumorada, como sempre, antes de tomar o seu café da mañá. Todos os alumnos calaron e apareceron no seu sitio coma se se teletransportasen ao instante. Mía suspirou algo máis calmada polo silencio que agora reinaba a aula, sacou o caderno de matemáticas e apartou con coidado a novela romántica que lle regalara súa tía. Co sono que tiña non sabía como ía soportar aquel día, aínda encima con matemáticas a primeira hora. Que tortura era aquela!? “Este vai ser un día longo”, pensou a rapaza mentres empezaba a escribir o enunciado que a profesora ditaba.

Facía bastante tempo que Mía e Lúa se fixeran amigas, sería fai 6 meses cando faláron por primeira vez. A Mía custoulle máis abrirse con Lúa por unha mala relación que tivera fai tempo, mais rematou encontrando á súa mellor amiga.

Lúa e Mía son o seguinte grupo - o profesor de bioloxía terminara de ditar as parellas para o próximo traballo que tiñan que entregar en tres semanas.

Mía levantou a mirada ao escoitar o seu nome e volteouse ao ver o asento de Lúa. A rapaza sorriulle dende o outro lado da aula.

— Ola, ti es Mía, non?

— Si, Lúa, verdade?

Lúa asentiu coa cabeza mentres que Mía bostezaba, aínda estaba medio durmida pola clase tan aburrida de bioloxía. O profesor empezou a falarnos da súa vida en metade da clase, como se isto nos importara.

Durante as tres semanas de traballo quedaron varias veces en lugares públicos, como o centro comercial ou algunha cafetería. Aquel venres no instituto, pola mañá falaran de quedar esa mesma tarde na cafetería que solían frecuentar, “A cafetería Maruxa”. Achegábase a hora na que quedarán e Mía xa estaba lista para saír de casa cando recibiu unha chamada de Lúa.

— Ola, Mía, hoxe non podo saír á rúa porque estou enferma, se queres, podes vir á miña casa para seguir co traballo, creo que non é contaxioso...-Dixo Lúa con voz nasalizada.

— Vale, non te preocupes, seguro que queres que vaia á túa casa. Non quero molestar e podo facer a parte do traballo que toca hoxe eu soa.

— Non molestas e, ademais, quero facer a planificación de como a programamos.

— Está ben, mándasme a túa localización?

— Agora mesmo.

Colgaron a chamada e Mía empezou a buscar as súas chaves pola casa. En canto as atopou saíu á rúa revisando a localización que xa lle mandara a súa compañeira. Non quedaba moi lonxe, así que chegou máis rápido do que esperaba. Unha vez na casa de Lúa timbrou, pero en vez de abrirolla ela, abriulle o seu pai.

— Quen es ti?

— Eu son Mía, a amiga de Lúa. Veño aquí para rematar unha tarefa que nos tocou facer xuntas e como me dixo que se encontraba mal, preguntoume se quería vir á súa casa para rematar o proxecto. Pero se molesto, voume e hoxe facémolo por separado.

— Non, a min non me importa. Só me sorprendeu porque non me dixera nada e ela é unha rapaza que sempre avisa.

- Xa pero non llo dixo porque acabámolo de decidir agora e ao mellor non se decatou.- explicou Mía.

Despois diso o home deixouna pasar e mostroulle onde quedaba o cuarto de Lúa. Ao pasar deixounas soas e pechou a porta de novo. Mía mirou cara á cama onde estaba a súa amiga medio adormilada e con varios paquetes de panos na súa mesiña de noite. Lúa mirou a Mía e saudouna cun sorriso. A rapaza devolveulle o saúdo e comezaron a facer o proxecto que tiñan planeado.

Xa pasara un rato e as dúas estudantes estaban bastante cansas, pero o bo era que xa remataran o traballo.

- Bueno... Xa que rematamos, falamos de algo?- preguntou Lúa con ganas de conversa.
- Vale, non teño presa, de que queres falar?
- Non sei... Quen che gusta?
- Gustarme alguén? Non, nunca me gustou ninguén.
- Ninguén!? Falas en serio?
- Si, incluso tentei namorarme ou que alguén me gustase romanticamente, mais nada.
- Para iso había unha sexualidade non? Serás asexual?
- Non, non é iso, iso é cando non che atrae ninguén sexualmente, pero si romanticamente.
- Entón o contrario como era?
- Non sei...

Nese momento o teléfono de Mía comezou a soar. Seus pais estábana chamando para dicirlle que volvera a casa. Ao colgar despediuse da súa amiga e volveu a casa.

Ao chegar seguía sen quitarse da cabeza a dúbida da súa sexualidade, así que investigou en internet e topou a sexualidade coa que se sentía identificada: arromanticismo.

Ela quería-llo contar, mais non se vía capacitada de decirllo. Ao final sentiuse capaz de comentar-lle como se sentía.

Aquel luns Lúa preguntoulle a Mía que tal ía co de ser arromántica. Ela foi correndo ata o baño arrastrando a Lúa para explicarllo. A Mía dá-balle vergoña dicirlle isto á xente porque tiña medo ao rexeitamento, pero como se levaba ben con Lúa quíxollo contar.

- Mía grazas por contarme isto, ti sabes que eu te apoiarei no bo e no malo.
- Amigas para sempre!- dixeron as dúas ao unísono.

ARIADNA E IRENE

UNHA GRAN AMIGA

Xiana era unha nena cega. Perdeu a vista nun accidente de coche cando era máis pequena. Decidiron operala e sacarlle os ollos, xa que senón podería propagárselle unha gran infección. A súa irmá Tamara tamén ía nese coche, e como o accidente se produciu porque Xiana choriqueaba e o seu pai mirou cara atrás, sempre foi en contra dela (case morre por culpa da nena). Como tiña sobrepeso e un gran problema na vista, a súa irmá tiña todo o que quería para meterse con ela e facela sentir mal. Así comezou a peor etapa da súa vida.

Como os seus pais a vían moi afundida pensaron que un animal co que puidera compartir os seus sentimentos lle axudaría a resolver a súa frustración. É así como chega unha nova vida á súa casa no día do seu aniversario: unha labradora branca de dous meses, con moita enerxía e ganas de xogar e gozar na compañía de Xiana. Decidiu chamala Néboa, xa que era unha gran fanática de Heidi e cando a súa irma a facía sentir mal, voltaba a ver os seus capítulos para esquecer o anterior. Pese a que esta cadeliña era moi pequena practicamente dende que naceu recibiu un gran adestramento para convivir con persoas cegas, polo que xa sabía todo o necesario para facer sentir a rapaza máis independente.

Durante o primeiro ano todo foi xenial. A mellora do seu estado mental e físico fixo que puidera sobrelevar facilmente os comentarios de Tamara. Isto a ela non lle gustaba moito e decidiu cambiar o seu método de molestar. Decidiu comezar a facerlle trasnadas ao can. Pensou que iso si que lle podería molestar máis a súa irmá. Non se equivocaba.

O 23 de febreiro a meniña espertou cos laidos do seu can. Tras comer un anaco de carne con alfinetes cravados pola súa irmá tiña unha gran hemorraxia interna e moitos órganos furados. Rapidamente avisou aos seus pais para levar a pobre cadeliña coa súa tía, que era veterinaria.

Nin os proxenitores nin Rosa, a tía, lle daban a razón sobre que a culpable de todo iso fose Tamara. Despois de que pasaran a examinala, comunicáronlle á nena que probablemente non se salvaría. De ser así tería que pasar por unha operación de gran risco. Saíron varias bágoas por parte de todas as acompañantes, pero sen dubidalo, dixeron que si se arriscarían. Se a operación saía mal perderíana, pero se non executaban a complicada e perigosa intervención cirúrxica tamén. Durou seis horas. Neste tempo achegáronse á casa para darse unha ducha e tentar desconectar do delicado tema. Ao merendar un reconfortante bocadillo de Nocilla e un xeado de froitos do bosque, voltaron novamente á clínica. Cando chegaron só faltaba media hora, polo que entre nervios e un pouco de desesperación conseguiron aguantar ata que chegou o momento. Pese a que aínda estaba cos efectos da anestesia puideron abrazala e bicala como nunca antes o fixeran. Despois de dous días en observación, cando xa estaba case recuperada levárona para a casa. Foron os días nos que a cadeliña estaba máis mimada, tamén nos que a ela non lle parou de dar voltas a cabeza.

Quería denunciar a súa irmá polos malos tratos que lle ocasionara tanto a ela como ao animal. Un amigo do seu pai era avogado, decidiu que o mellor sería consultalo con el, xa que era un profesional neste tema, e aínda que lle quería dar unha lección á súa compañeira de vida, era a súa irmá e non precisaba facerlle tanto dano como ela lle fixera. Tras unha longa chamada, decidiron que o mellor sería esperar uns días observándoa e mirando como se comportaba. Tamén acordaron tentar recoller o maior número de probas e situacións para ter algo ao que aferrarse se por algunha razón tiña que ir a xuízo. Con isto tamén podería ensinarlle á súa nai que Tamara non é a persoa que ela cree, que si lle fixo dano á cadela en diversas ocasións e que habería que tomar algunha que outra decisión importante. Ao día seguinte, Xiana levou a analizar os alfinetes que lle sacaran a Néboa acompañada do avogado. Ían para ter recollido nun documento oficial que a súa irmá realmente foi a que os colocou nese apetitoso anaco de carne e lle fixo dano a cadela. Despois de 78 horas unha carta deste lugar chegou ao despacho. Rapidamente el avisou a Xiana e sen pensalo dúas veces abrírona. Tal e como eles pensaban as pegadas coincidían, e con iso e outros obxectos e vídeos xa tiñan todo o necesario para ir denunciala. Unha vez alí, cando xa todo estaba feito Xiana por fin puido respirar fondo. Sacouse un peso de enriba que cun pouco de preocupación esa noite xa puido durmir mellor. Todo o tema respecto a denuncia levábo Antón, o avogado. Ela por iso non se tiña que preocupar xa que confiaba plenamente en el e en que ían darlle a razón.

Despois dunha semana, atopábase na súa casa cando recibiu unha chamada. Tería que asistir a un xuízo ao día seguinte as dez e media. Comunicouno na casa e pese a que os seus pais se enfadaron un pouco por denunciar a súa irmá en canto lle ensinou todas as probas a súa furia cara a ela desapareceu e foi todo enfocado cara á súa irmá. Ao día seguinte levantouse as seis da mañá, estaba moi nerviosa e non daba durmido. Preparouse para ir, e mentres agardaba a que pasaran horas de saír comezou a ver unha película para sacar o formigueo que tiña dentro. Cando chegaron rompeuse un silencio incómodo entre a demandante e a acusada. O xuíz deulle a razón, pero impúxolle unha orde de alonxamento e unha indemnización de 12.000 euros para pagar a operación, e tamén para as súas próteses de ollos. Ao sacar a pasear ao can, Xiana baixou de peso e pasou de ser a máis esquecida á mais popular do instituto.

LEDICIA E UXÍA

TRATO SECRETO

Trato Secreto: 1 persoa leva moito tempo nunha empresa de un xénero musical. Cando quere saír da empresa xa non pode porque sabe demasiadas cousas. Intenta saír pero pásalle algo peor...

Érase unha vez Bangchan, un chico alto, moreno e guapo pertencente ao grupo de música Stray Kids. Traballa para unha empresa de música na que cantan, bailan... e ten un xefe chamado JYP cuns plans maliciosos para el e os seus compañeiros. O problema é que leva moito tempo nesa empresa e sabe moitos segredos. Como o dono non quere que os conte e arruíne o seu negocio, obrigouno a quedar para sempre na empresa. Bangchan ten aos seus compañeiros de grupo. Son bastantes, pero Lee Know e Felix son cos que ten máis confianza, os cales lle van axudar neste tema, e tamén a escapar.

Un día normal, no descanso, despois de traballar, Bangchan contoulle a Lee Know que JYP intentou matar a Félix por todos os segredos que coñecía, para que así non puidese abrir a boca. Dúas semanas despois, JYP deuse conta de que revelou un dos seus segredos máis escuros. Entón empezou a vixiar máis de cerca a Bangchan e Lee Know. Cando Bangchan lle contou a Lee o segredo, intentou chamar a policía. Xusto no momento que ía chamar, o seu móbil deixou de funcionar, como se o hackearan. Despois disto JYP convocou a Lee Know a unha reunión, a que acabaría sendo un secuestro. JYP mandouno a outro país para que se perdera e non volviera a velo máis por alí. Os días seguiron pasando e Bangchan e Felix preguntáronse onde estaba Lee Know. Sentíronse sós sabendo todos eses segredos. Sabendo que se llos poidesen contar a súa familia, eles poderían axudarlles. Mais non podían, nin sequera os podían ver nin contactar por teléfono. A empresa estaba decaendo economicamente e eles o único que querían era escapar dela para nunca xamais volver. Non lles podían contar ningún dos seus problemas aos demais traballadores, porque senón pasaríalles o mesmo que a Lee Know. Días despois, os fans estiveron preocupados por Lee Know, polo que, nun vídeo en directo que fixo Felix preguntáranlle onde estaba Lee Know. JYP veu esa pregunta polas cámaras de vixilancia e uns minutos despois chegou el á habitación na que estaba Félix e díxolle que o necesitaba un momento. Ese momento volvéronse días e os fans aínda se preocuparon máis.

Despois diso empezáronse a expandir rumores moi malos de que JYP escondía algo e quen o dixera sería asasinado. Os medios de prensa a nivel mundial fartáronse de sacar novas sobre JYP. A empresa tivo que facer un vídeo desmentindo esta información, onde se vían aos dous xóvenes con caras moi tristes e con moita

A empresa agora tiña moi mala fama. Por suposto, a culpa era de JYP e tiña moi merecido. Que está pasando con Bangchan? El é como o pai de Stray Kids e non soporta o que está facendo JYP con seus compañeiros de grupo. Dito isto un día decide cobrar vinganza. Escapou da súa habitación en medio da noite e foi á comisaría a denunciar a JYP. Eran as 4:00 da madrugada, polo que JYP estaba durmindo tan tranquilo sen saber o lle esperaba. Cando espertou viu a dous policías diante del mirándoo. Empezaron a facerlle preguntas sobre onde estaban Felix e Lee Know e que lles pasara. Como JYP non quería responder aos policías, ameazárono con destruír a súa empresa. Entón díxolles o lugar onde estaban Felix e Lee Know. Cando chegaron ao horrible sitio onde estaban eles secuestrados, era moi escuro, cheiraba moi mal e estaba todo cheo de humidade. Víronos tirados no chan e con múltiples feridas nos seus corpos. Non tiñan comida e estaban agonizando mentres choraban. A JYP condenárono a 12 anos de prisión, pero o problema aínda non estaba solucionado xa que cando saíse do cárcere todo ía ser peor.

2 MESES DESPOIS

Agora Félix e Lee Know estaban nun centro de rehabilitación recuperándose de todo o sucedido. Bangchan estaba máis tranquilo, aínda que sabía que algún día JYP volvería ás andadas e poderían pasar cousas peores das que xa viviran...

Os rumores seguían aí e os fans estaban preocupados pola saúde de Félix e Lee Know e tamén por cando poderían volver a velos. Aínda que eles estaban mellor grazas a todo o apoio que recibiran diariamente polos fans.

EXTRA!

Diario de JYP:

12/01/15

Bangchan acaba de contarlle un dos meus segredos a Lee know. Vou ter que facer algo ao respecto. Creo que será mellor torturalo ata que me diga que segredo lle dixo Bangchan para despois matalos aos dous.

21/01/15

Lee Know está chamando á policía pero nunca van conseguir meterme entre rexeas. Antes prefiro matalos, aínda que me veñan chorar millóns de persoas ESTÚPIDAS. Pode ser que se den conta pero nunca me van parar, e aínda que acabe no cárcere algún, día vou saír e todo será peor.

01/02/15

Acabo de levar a Felix e Lee Know a 41.921219, 64.551692 (coordenadas). Alí nunca os encontraran.

Odio todos os rumores sobre min, aínda que sei que son verdade. Nunca o vou aceptar.

(2015–2027) CÁRCERE

15/02/27

POR FIN VOLVÍN, BANGCHAN DESTA NON ESCAPAS...

NOA E MATEO

Amalia e Jenifer coñécense dende primaria. Sempre foron moi amigas e tiveron moitas vivencias xuntas. Pasaron todo o curso da súa vida unidas ata que chegou o día de ir a Universidade, Jenifer quería ser profesora de primaria e Amalia quería ser avogada; dado os seus camiños separados, pasaron bastante tempo separadas pero seguían tendo unha gran amizade. Cando remataron a Universidade, nunha reunión de antigos compañeiros de clase volveron a verse de novo, agora non hai quen as separe. Xuntas compraron un piso, adoptaron un can Golden Retriever chamado Thor e conseguiron traballo dacordo cos seus estudos. todo lles ía de marabilla ata que un día se lles ocorreu explorar o mundo, porque só coñecían España, e así aproveitaban a oportunidade de facer unha viaxe nas vacacións de verán, antes de volver ó traballo. Preparárono todo, as maletas, recolleron o piso, fixeron os papeis para levar ó can, etc.

Amalia e Jenifer pensaron os destinos aos que querían ir. Amalia quería ir a Grecia porque lle encanta a súa arquitectura e quere ver Atenas, mentres que Jenifer quería ir a Italia porque encántanlle os cadelos Lebrels e quere ver o Coliseo Romano e a Torre de Pisa. Tamén estiveron preguntando a amigos e amigas seus destinos para saber onde ir, Lucas un amigo de Amalia recomendoulles Perú, porque el foi e gustoulle moito o Machu Picchu; e Pablo un amigo de Jenifer recomendoulles a India porque parecíalle un lugar con moita cultura e tradición e de paso visitaban o Taj Mahal. Pero non sabían onde ir. Ao final, decidiron comezar a súa viaxe indo a Perú, tardaron moito en facer papeleos para levar a Thor de viaxe, pero con moito esforzo conseguirono. Xa no aeroporto, un home encapuchado preguntoulles a ónde ían de viaxe tan contentas e as nosas amigas non viron ningún problema en dicirlllo:

-Dirixímonos a Perú, vamos de vacacións para divertirnos un pouco - dille Jenifer un pouco extrañada. Pódese saber a que ven ese interese? Somos só unha abogada e unha profesora amigas que viaxan co seu can. Non vexo ningún problema.

O home misterioso, pensativo, fuxiu correndo cara á zona de espera.

Non lle deron moita importancia e seguiron andando cara á saída do avión, xusto antes de entrar no pasillo de entrada, no megáfono soa:

-Sentimos comunicar que o avión 32 non poderá saír debido a un incidente do piloto, todos os demais pilotos estarán ocupados e por iso a viaxe a Perú non se pode realizar polo momento.

-Ti quen crees que eres para sacarnos información e despois saír correndo para non ter que aguantar unha conversa cunhas mulleres coma nós. Éxisímosche unha desculpa pola túa parte- dille Olivia intentando calmarse.

-Sinto moito o de antes, non era a miña intención asustarvos, pero non tiña forma de avisaros que dentro de pouco vai saír un avión privado con destino a Perú. -Se vos dades un pouco de prisa conseguiredes chegar ao voso destino como prevístedes para as vosas vacacións. Sinto que o can deberá permanecer nunha xaula na bodega do avión, pero non lle pasará nada.

- Non! Nós queremos que Thor veña connosco. Dálle medo estar só! — protesta Jenifer. Por favor, non pode facer unha excepción? Así perdoámoslle o de saír correndo antes.

- Vale — dixolle o home, pero só pode ser unha vez, teredes que procurar con moita ansia que non se comporte mal, confío en vós.

Sen máis e sen despedirse volveu a saír correndo, pero esta vez cara á saída do aeroporto.

-Que persoa máis maleducada — bisbou Amalia.

Uns minutos mais tarde puxeron rumbo cara ao avión misterioso. Cando subirón ao avión atoparon xente moi rara pero elas tiñan moitas ganas de ir a Perú, por iso aceptaron subir para facer a viaxe. Cando sentaron nos seus asentos, Amalia o primeiro que fixo foi abrazar a Thor mentres Jenifer quedou alucinada coa familia que tiñan ó carón, eran unha nai, un pai, unha nena e dous nenos, pero iso non era inusual. O peculiar era que tiñan unha “Boa Constrictor” sobre o pescozo. Non lle deu moita importancia xa uqe viaxaban a Perú e verían cousas mais extravagantes, pero tiña unha parte de ela que presentía que algo non ía acabar ben.

Cando soou no altavoz que quedaban 10 minutos para desembarcar dixeron que estaban en Grecia, Jenifer e Amalia asustaronse porque perderon un avión embarcaron noutro rarísimo e ao final acabaron na capital de Grecia. Dado que ese era un dos seus destinos miraron pola parte positiva e decidieron visitar Atenas.

Jenifer e Amalia instaláronse para pasar unha semana no Acrópolis View Hotel porque aceptaban mascotas e porque estaba cerca de Acrópole de Atenas, do Partenon. Miraron todo cos ollos ben abertos, era moi extraño saír do seu país e visitar outro novo con tantas marabillas diante dos seus ollos. Remataron a súa visita unha semana despois, e embarcaron noutro avión cara a Italia.

Cando chegaron a Italia buscaron o hotel Artemide para descansar do voo. Ao día seguinte foron a visitar a Torre de Pisa, o Coliseo... Pasaron unha semana fantástica en Italia, atoparon amizades novas e probaron comida bastante saborosa. Pero era hora de embarcar cara a París. Cando chegaron, despois de ir ao hotel foron a unha cafetería, e de camiño á súa mesa atopáronse cuns rapaces de máis ou menos a súa idade que estaban a punto de coller a mesa que elas querían.

Mirándose cos ollos entrecerrados abalanzáronse e as nenas colleron a mesa gloriosamente:

Que sorte tedes - dilles un dos raparigos que competían contra elas. Dende aquí vese toda a cidade.

- Sodes españois! - exclama Amalia sorprendida. Non encontramos ningún español na nosa viaxe, mira que estivemos en Grecia e Italia e non encontramos ningún.

- Somos de Galicia - comenta o outro mozo.

- Ala, pois nós tamén! - vocea Jen. Se queredes podeades sentarvos aquí connosco.

Así, Amalia e Jen remataron a súa viaxe con eses dous rapaces e co seu can. Cando chegaron de volta a Galicia seguiron atopándose cos nenos de París.

E ó final non foron a Perú.

PALMIRA E ALBA

Alex era un chico agradable, amable e simpático. Era un rapaz de pelo castaño e ollos verdes, alto, delgado e moi amante da música. Era como calquera menos por unha pequena cousa, que tiña unha enfermidade chamada trastorno obsesivo compulsivo e iso trouxolle varios problemas no instituto. Os comentarios como “rariño”, “enfermo” e “retrasado” perseguíanlo por todas partes. Da igual canto se agochara, ou canto intentara ocultalo. Eses comentarios nunca desaparecían.

Alex, ao fin e ao cabo, tívose que acostumar a iso, porque sabía que iso pertencíalle a el, e tiña asumido que nunca podería facer nada para arranxalo. El simplemente ignoraba os comentarios, e non lles facía caso. O problema chegou cando os insultos se convertiron en golpes. Diso non había quen escapara. Seus compañeiros esperábano na saída para darlle malleiras por ser un “rariño”, por iso chegaba á súa casa cheo de sangue e golpes. A Alex os insultos dábanlle igual, mais as malleiras eran xa o seu peor medo.

O primeiro día non lle fixeron nada pero ao pasar unha semana de instituto xa empezaron a meterse con el:

- Ei, ti, rariño, esperámoste na saída. E como non estés hoxe alí, maña será peor - díxolle un dos rapaces que se metía con el.

Alex só quedaba calado cando os compañeiros se rían del. Ao acabar as clases, Alex saíu pola porta traseira do instituto para no encontrarse cos matóns. En cambio eles xa sabían ese truco, así que o esperaron alí:

- Así que intentando escapar, moi listo, pero non máis ca nós - dixo o mesmo rapaz agarrando a Alex polo seu xerse para estampalo contra a parede.
- Podédesme deixar en paz, eu no vos fixen nada - suplicou Alex.
- Non, porque eres un rariño - dixo outro mozo mentres lle pegaba a Alex.

Os matóns seguiron dándolle patadas ata cansarse e fóronse. Nese intre, Alex foise á súa casa. Estaba cheo de sangue, moratóns e tiña partes da ropa resgadas:

- Alex, que che pasou? - preguntoulle súa nai.
- Caínme, non é nada - dixo Alex abatido.
- Caiches dun sexto piso ou que? Por qué estás tan cheo de sangue? Volvéronte molestar esos rapaces, verdade? - preguntoulle moi preocupada.
- Si, e non van a parar porque son un rariño! - gritou Alex enfadado.
- Claro que non o es, non digas iso - dixo súa nai intentando consolalo.
- Déixame - dixo Alex camiño do seu cuarto.

A súa habitación estaba ordenada, todo posto ao milímetro: a roupa dobrada á perfección, o chan limpo e brillante, as mesas pequenas e os escritorios impolutos, xa que el limpaba cada 5 segundos. Alex tirou a roupa sucia para a lavadora e duchouse unha e outra vez. Quería estar totalmente limpo. Despois curouse todas as feridas e acostouse a durmir. Non tiña ganas de volver ao instituto para reencontrarse con aqueles rapaces.

Ao día seguinte, Alex volveu ao instituto, el sempre que chegaba poñía todo o seu material sobre a mesa, e colocáboo para que estivera perfectamente ordenado:

- Ola rariño - dixeron os rapaces que o molestaban tirándolles as cousas que tiña postas na mesa.

Alex desesperado empezou a recoller as cousas do chan e a limpalas cunhas toallas húmedas para desinfectalas:

- Axúdoche? - preguntou un neno que parecía ser bo.

- Non, non importa - dixo Alex sin facerlle moito caso, xa que el só se concentraba en desinfectar as cousas.

- Por que limpas as cousas ? - preguntoulle o compañeiro.

- Porque se non teñen xérmenes - dixo Alex concentrado.

- A que ben - dixo o rapaz mirando algo confundido - E cal é o teu nome? - preguntou curioso.

- Es novo aquí, verdade? - preguntoulle a Alex.

- Si, por que o preguntas? - inquiriu.

- Porque todos me chaman polo apodo de rariño - dixo Alex triste - Chámome Alex - dixo el.

- Eu son Tomás - dixo o chico estirando a man para axeítala con Alex, aínda algo desconfiado doulle a man

Dende ese mesmo instante, Alex e Tomás comezaron a coñecerse máis, e volvéronse moi bos amigos. Tomás defendía a Alex, pero os insultos e as malleiras continuaban. Tomás non podía estar para defendelo sempre, e Alex sabía. Pasaron os meses e as cousas fonron tranquilizándose. Era xa o segundo trimestre e Alex estaba algo máis tranquilo. Faltaba pouco para que acabara o curso, pero os insultos non paraban. “Rariño, ogallá morreras” dicíanlle os rapaces. Alex xa estaba farto destes insultos, así que lle respondeu: “calade a boca, vos sodes os rariños”, díxolles. Ao escoitar iso, os matóns enfadáronse bastante, polo que querían pegarlle. Mais unha profesora pasaba por alí nese xusto momento:

- Pasou algo mozos?

- Non, todo está ben - dixeron os rapaces mentindo.

Pero iso non iba a quedar así. Os rapaces esperaron a Alex, pero Alex non saía só. Estaba con Tomás, Tomás deixou a Alex só, el pensou que o deixara só porque non o quería máis pero non foi así. Tomás só fora buscar a directora para que vira que lle facían ao seu amigo. Despois de que os matóns foran todos ao despacho da directora, expulsáronos por mal comportamento e agresións físicas e orais:

- Que susto me metiches, Tomás. Pensei que te ibas porque xa non me querías - dixo Alex.
- Nunca volvas a pensar iso, Alex. Sempre vou estar para ti porque eres o meu mellor amigo - contestoulle Tomás.

A partir desde momento todo foi moito máis tranquilo. Xa non se metían con Alex. O seu mellor amigo Tomás non lle importaba a súa enfermidade, máis ben dito, nunca lle importara esa limitación. Alex foi tan feliz dende ese momento que dexesaba que non acabase o instituto. Tiña medo de que o próximo ano cambiaran a Tomás de grupo, pero todo foi ben e estiveron estudando sempre xuntos na mesma clase. Alex nunca volveu recibir ningún tipo de insulto ou ameaza.

UXÍA E GIOVANNA

An aerial photograph of a forest, likely a plantation, showing a grid of black markers. The markers are arranged in a regular pattern across the landscape. The word "ADVERTS" is overlaid in the center in a bold, blue, sans-serif font with a red outline. The forest appears to be a mix of different tree species, with varying shades of green and brown. The markers are small, black, rectangular shapes, possibly used for monitoring or management purposes.

ADVERTS

Transform your body and have a blast at our high-energy gym!

Get ready for a multisensory fitness experience at our gym. Feel the transformation in every sense!

Observe a stronger, healthier future at our gym, where your vision becomes a reality.

Listen to the beat of your fitness journey at our gym, where your goals harmonize with the sounds of success.

Recarga tus energías con una deliciosa barrita proteica en nuestro gym, el complemento perfecto para alcanzar tus metas fitness.

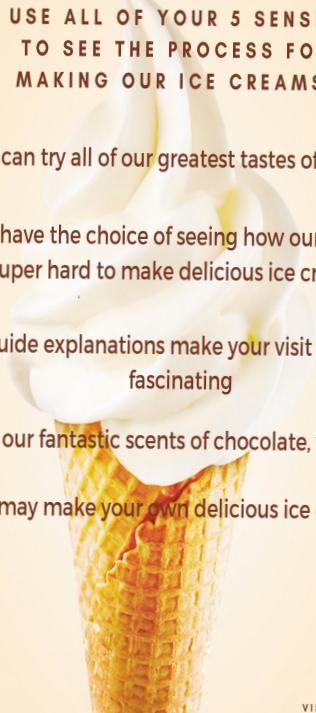
Adrián Otero. Natalia Montoto

ETSY ICE CREAM

ARE YOU CRAZY ABOUT ICE CREAM?

THEN, COME VISIT OUR ETSY FACTORY WHERE YOU CAN USE ALL OF YOUR 5 SENSES TO SEE THE PROCESS FOR MAKING OUR ICE CREAMS

- Here you can try all of our greatest tastes of ice creams
- Also, you have the choice of seeing how our workers work super hard to make delicious ice creams
- Audio-guide explanations make your visit amusing and fascinating
- Smell our fantastic scents of chocolate, vanilla...
- You may make your own delicious ice cream

Luyza & Sara

VISIT OUR ONLINE SITE

ANIMATION COURSE

ALWAYS WANTED TO BE AN ANIMATOR? IS YOUR DREAM WORKING WITH THE BEST ANIMATION PRODUCT COMPANIES LIKE DREAMWORKS, ILLUMINATION OR DISNEY?

Join our animation course in Brick Lane, London. We will teach you all that you need to be a professional animator. Our classes will be during 2 years since September 1.

THIS IS THE PERFECT PLACE FOR YOU!

DO YOU NEED TO KNOW HOW TO DRAW TO JOIN THE COURSE?

Our course include drawing classes for the begginers. You will learn anatomy of humans and animals, we will teach you how to draw in 2D and 3D

YOU CAN CONTACT WITH US FOR MORE INFORMATION:

To not bore our students, we usually do competitions with so many awards like free holidays or money. Nobody ever regretted joining this course, but if you feel that you are not making progress in your lessons, you can talk to the principal and he can help you!

911 234 567

AnimationCourse.es

Brick Lane 6, London

Julieta Ramos Sosa 4°C

A place We really like visiting

We like to visit the park, this place have a whisper sound of the breeze and when we stay in this place we smell a scent very scent. When we stay in to this place , we saw a colourful landscape while I was in the park i decided to go to the kiosk for buy a extra large ice cream , when We are eating the ice cream , we fell a bitter flavour and when we touch other food we feel tickles caused by the roughness of things. Although we were comfortable, the other day we had to leave because there were animals giving off a rotten smell. This is the best place.

ADRIÁN HERMIDA. ÓSCAR HERMIDA.

TOMORROWLAND

Do you want to have the best experience of your life?
Tomorrowland is the place for you!

Many artists such as Afrojack, Marshmello or Alan Walker between others, will surround you with incredible music for four days of non-stop dancing.

The glitter touching your skin, the lights reflecting your eyes... Just imagine being there, and now you can be in the festival with the cheapest entrances ever, with starting prices at €106.

To keep up at your max. energy, there will be available food trucks with amazing dishes to eat between concerts, it is almost impossible not to have anything because of the incredible smell of the food.

There's also camping services for you to recover in the few hours you won't be dancing and raving.

We're hoping to see you here, in Belgium, this summer!

MICHELLE MATO. LUISA CERVIÑO.

Mind blowing crystal beach!

Visiting this gorgeous crystal beach is such a worth experience for all tourists!

Enjoy seeing a world wide famous

Go ahead and join our free yoga classes which includes a highly relaxing music.

Try the most tropical ice cream and let these exotic flavours freeze your mind!

You can enjoy lying on our beach with the incredible touch of brilliant and precious crystals

Don't wait to feel the incredible smell of the beach and the smell of nature

NEREA CASTRO, DELIA BIRDA

Matias Garcia Blanco

Visit
PASTA FACTORY

ARE YOU A PASTA FAN? COMING TO THIS FACTORY WILL BE YOUR DREAM COME TRUE!

- Here you will have a chance to see and smell pasta everywhere. All our pasta is handmade, which gives it a pleasant flour scent.
- Pots with pasta boiling inside them can be heard throughout the entire visit.
- Around the visit's ending, you will be able to eat any type of pasta with the sauce of your choosing.

RESERVE NOW!

Extra! Eating pasta with your hands will be allowed so you'll be able to feel its amazingly soft texture!

RESERVE AT OUR WEBSITE: www.pasta.com

The background is a complex, textured composition. A central vertical path of light, transitioning from white at the top to a warm, golden-brown at the bottom, divides the image. The surrounding areas are filled with dense, chaotic patterns of blue, purple, and brown, resembling a microscopic view of a material or a digital data visualization. A grid of black, pill-shaped dots is overlaid on the image, with four dots in each of the four quadrants relative to the central path.

MERCADOTECHN

New Drink

Tres Sabores en uno

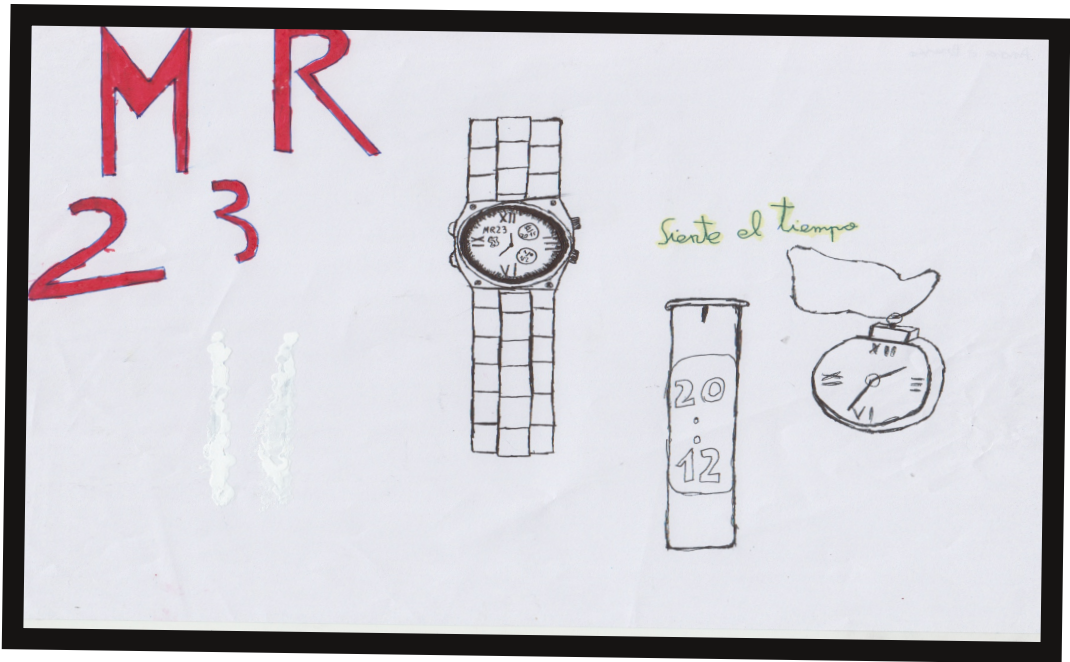
Es una bebida formada por tres sabores, cada uno diferente: fresa, manzana y plátano. Tres frutos principales e imprescindibles en nuestra vida.

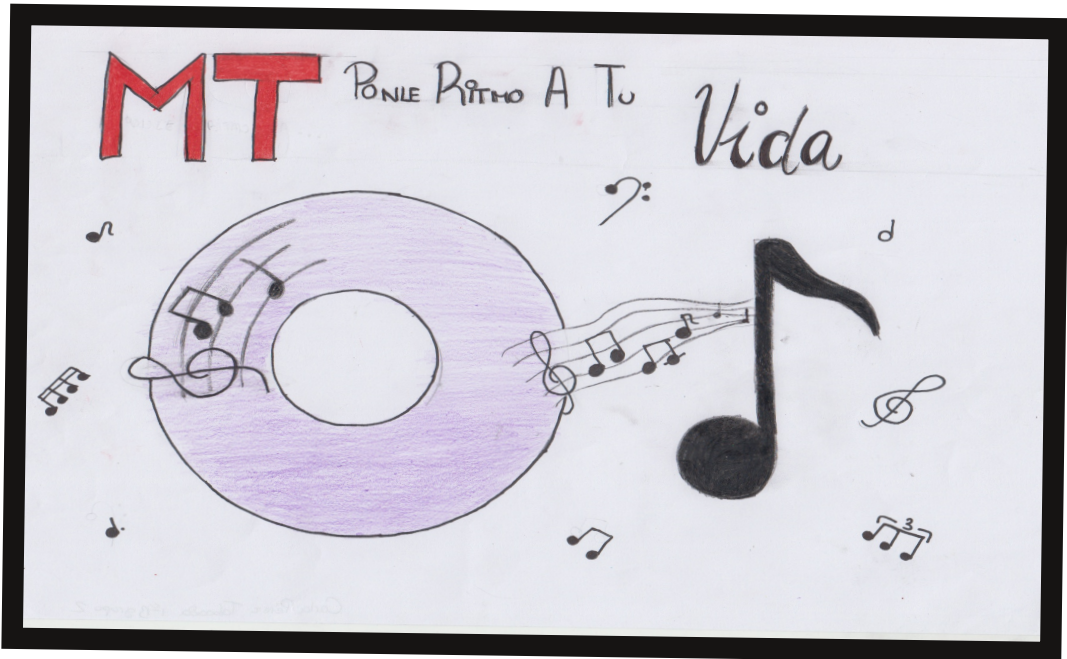
MOTOS ROSA LINDA ¿ERES UNA MAMA? PUES VE TE EN MOTO

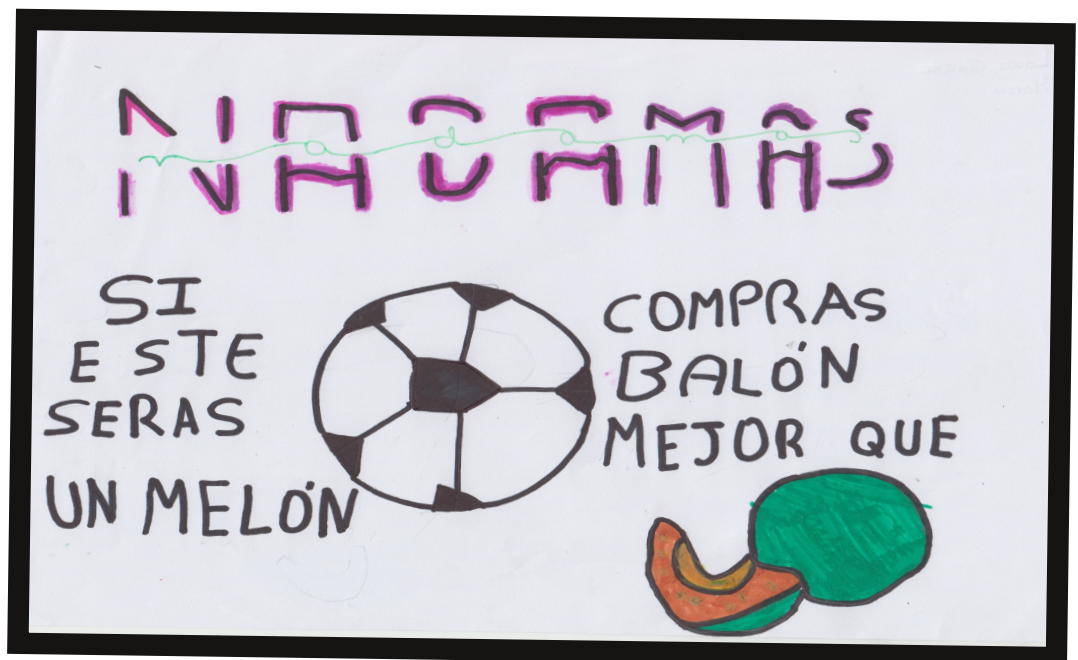
COLABORACION EN TRE ROSA (MOTOMAMI) y SUSOKI

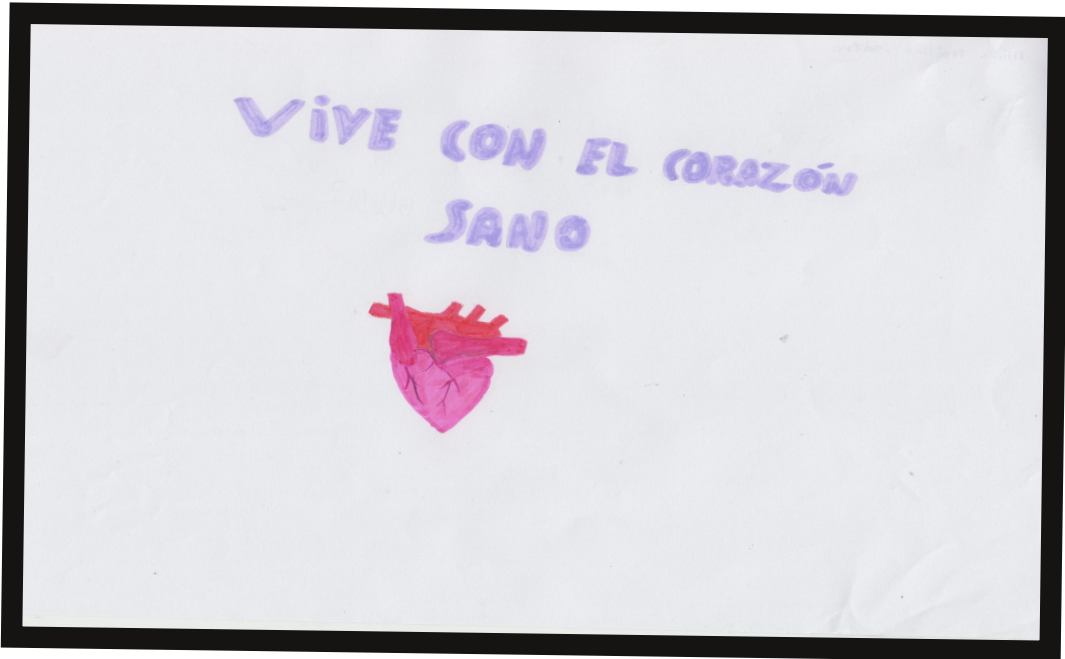

Alex GARCÍA MORALES

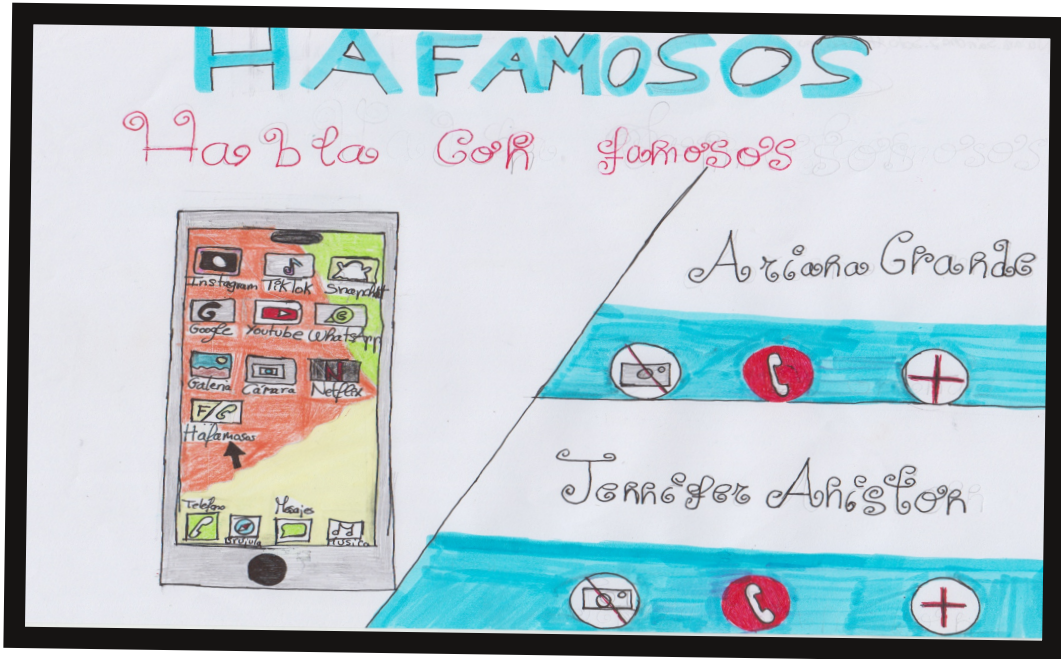

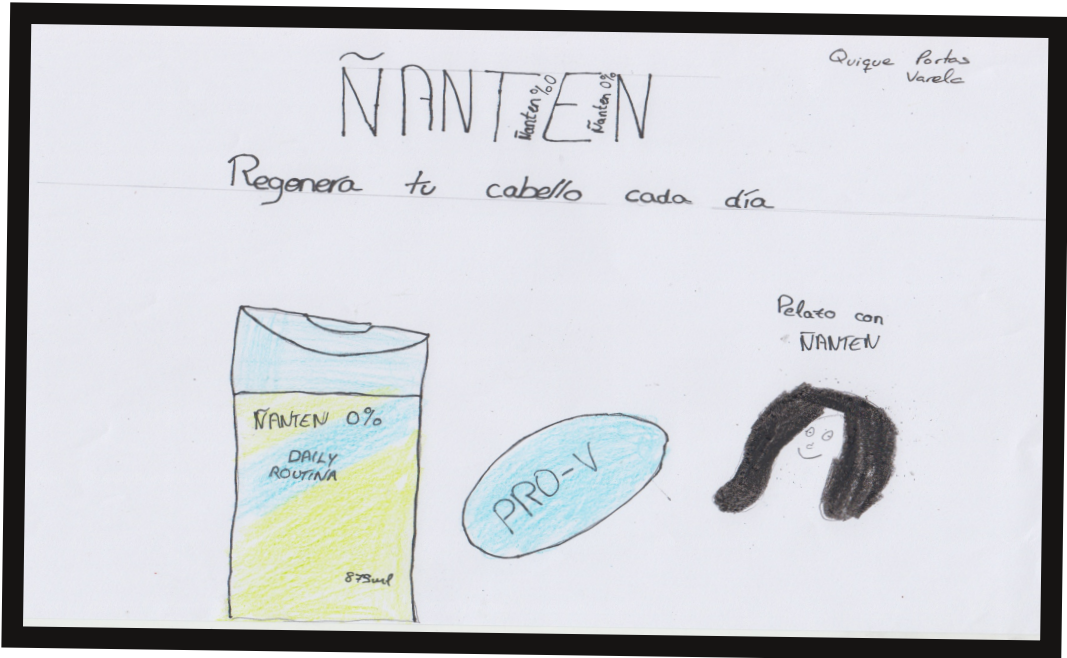

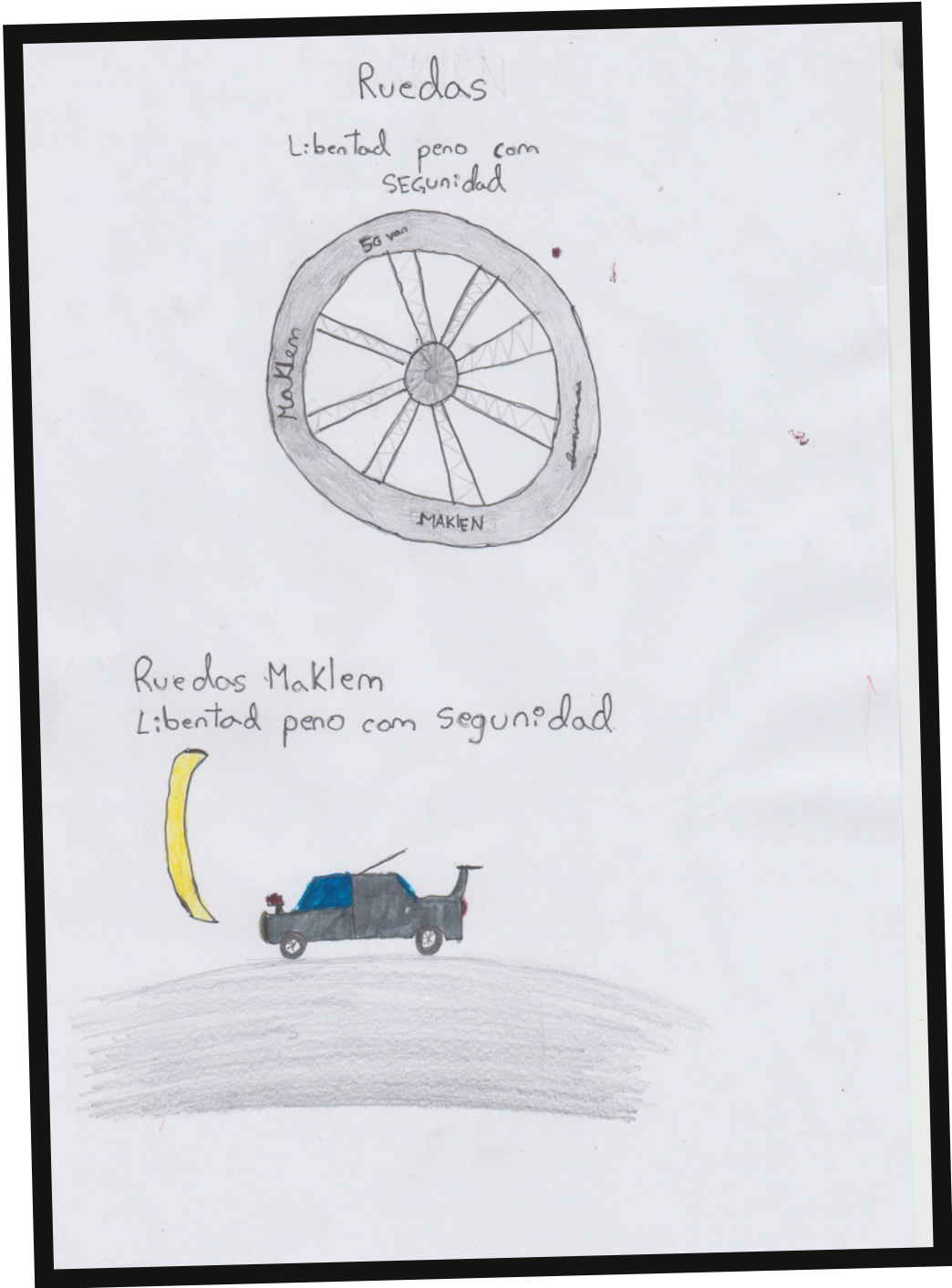

Santiago Silva Gomez, 2004

EL
MUNDO
IMAGINARIO
DE ACTORES
Y
ACTRICES

¿QUÉ PUDO SER? VIDAS SOÑADAS:

ANTHONY HOPKINS

Philip Anthony Hopkins, que nació el 31 de diciembre de 1937, es un actor, compositor, director, productor, dibujante, escritor, músico y pintor británico. Padece síndrome de Asperger. Saltó a la fama internacional sobre todo por su interpretación de Hannibal Lecter, personaje psicópata de las películas *The Silence of The Lambs*, *Hannibal* y *Red Dragon*.

Dentro del cine con corte más comercial ha sido el personaje de Odín en el Universo cinematográfico de Marvel, en de la trilogía de Thor, y trabajó en la quinta película de la saga de Transformers.

EL LIBRO MÁGICO DE HOPKINS

Anthony, que a día de hoy ya tiene 84 años, tiene el pelo blanco, que es ya lo normal a esa edad, es alto, pero no mucho. A él le encanta leer libros, en todo su tiempo libre se dedica a ello sobre todo. Hay un libro que especialmente no le gusta, pero, de todas maneras, lo lee; lo que él no sabe es que ese libro no es igual que los demás.

Un atardecer tranquilo cogió el libro y lo empezó a leer; ya iba por la página 49 de 99 que tenía el libro y las letras comenzaron a saltar, Anthony se extrañó mucho, pero las letras volvieron a su lugar y él siguió leyendo. Iba por la página 65 cuando el libro se abrió a la mitad y se volvió a reponer; Anthony ya se extrañó mucho y dejó el libro en el sofá, era casi de noche, así que cenó y se fue a dormir. A la mañana siguiente, el libro no estaba allí, se cansó de buscar por toda la casa y se rindió; entonces, fue a coger la leche para desayunar, y, ¡el libro estaba en la nevera! No le tenía ningún sentido, por lo tanto, lo que hizo fue dejar la leche en la nevera y se sentó en una silla de la cocina y estuvo investigando durante un buen tiempo que era lo que le pasaba a ese libro tan extraño.

Estuvo mirando y remirando y lo único que llegó a pensar era que ese libro podría ser mágico, y así era, ese libro era mágico. Anthony lo guardó como si ese libro fuese una joya de mil euros; lo conservó dentro de una vitrina y no lo ha vuelto a tocar. Gracias a ese libro, a ese señor le están surgiendo cosas realmente maravillosas.

LEIRE PÉREZ

¿QUÉ PUDO SER? VIDAS SOÑADAS:

MARION COTILLARD

Nacida el 30 septiembre de 1975 en París, Francia; actriz, cantante, modelo, compositora y cantautora francesa, Marion Cotillard, ganadora de los premios Óscar, BAFTA, César y Globo de Oro por su interpretación de Édith Piaf en la película La vida en rosa. Es la única mujer que ha ganado un Óscar a la mejor actriz por una película francesa . Y con esta información, que comiece la historia...

Un año nuevo, una película nueva piensa la joven. Estaría estrenando otra película: la actriz y cantante estrenó su primera película a los 19 años : L'histoire du garçon qui voulait qu'on

l'embrasse . Lo que Marion no esperaba es que en el set de estudio estaría una de los mejores productores de Hollywood: Martin Scorsese, lo que la llevaría a aumentar su carrera . Cuando finalizaron la serie el director de la famosa compañía vino a hablar con ella y le ofreció una propuesta a la que ella no podría decir que no. ¡Estrenar en Hollywood ! Por supuesto, ella dijo que sí; ahí fué cuando su vida, aunque iba bien, se complicó. Ella no pensaba que estaría tan ocupada, empezó a ganar muchos fans, pero también Haters: aunque fuera solo un comentario eso la afectaba, ya que no estaba acostumbrada a tanta fama. Al poco tiempo hizo amistades

dentro de la empresa , pero no le decía a nadie algo sobre el tema porque sus amistades eran meros asistentes, por lo que no entenderían mucho sobre el tema. Un día estaba en el estudio cuando escuchó a alguien; cuando se volteó se dio cuenta de que ese alguien no era nada más ni nada

menos que la propia Angelina Jolie, sí, amigos, escucharon bien. Marion y Angelina se volvieron las mejores amigas en poco tiempo .

Como su fama fue creciendo además de fans hubo más críticas, lo que a ella ahora le afectaba más todavía. Aunque las dos ya llevabann años de amistad Marion aún no se lo había contado a su mejor amiga. Hasta que un día lo inevitable pasó .

Angel ,como la llamaba Marion, se dio cuenta de lo que le estaba pasando y se sentó a hablar con ella . Fue en ese día en el que Marion se libró de un gran eso en su espalda. Unas simples palabras le cambiaron, literalmente, su vida y ya

no le importaba las críticas que los demás dijeran. Recuerda:“El odio es como una espada de dos filos . Cuando cortas a la otra persona, te cortas a ti mismo . Cuanto más violentamente trates a la otra persona, más violentamente te tratas a ti mismo”

DIANA MOREIRA

¿QUÉ PUDO SER? VIDAS SOÑADAS:

AVA GARDNER

Ava Lavinia Gardner, conocida como Ava Gardner, fue una actriz de cine estadounidense nominada a los Premios Óscar, considerada una de las grandes estrellas del siglo XX y como uno de los mitos del séptimo arte. Ella prefería ser llamada 'La condesa descalza'. Su familia se dedicaba al cultivo del tabaco y a ella le apasionaba corretear por el campo sin zapatos. Sin duda, sentir la naturaleza bajo sus pies se convirtió en uno de sus 'hobbies' preferidos.

Una vez cuando Ava era pequeña estaba sentada en el campo leyendo un libro y de repente se le acerca un hombre extraño que nunca había visto, aparentaba ser un hombre mayor sobre 50 o 60 años. Él, curioso, le preguntó dónde estaba el cultivo de tabaco de sus padres; ella amablemente le indicó donde estaba y volvió su vista al libro sin importarle lo que a continuación iba a hacer el hombre. Por la noche sus padres estaban muy desesperados, pero ella no sabía qué les pasaba: entonces decidió preguntarles. Sus padres le contaron que le habían robado todo el cultivo de tabaco pero que no se preocupara que lo iban a solucionar. Ava le contó lo que pasó con ese extraño hombre esta tarde, se lo describió y sus padres inmediatamente llamaron a la policía. Ella, con la culpabilidad encima, se fue a la cama. Vio cómo seis agentes estaban en su casa hablando con sus padres. Ella muy nerviosa entró a su habitación sin hacer mucho ruido. Desde la habitación se escuchaban gritos; Ava solo escuchó que los agentes iban a hacer de todo por encontrar al ladrón, ya que los padres de Ava le daban 1000 euros a la primera persona que los encontrara. Pasaban los días, las semanas, y nadie tenía ni la menor pista de quién pudo ser.

Un día estaba Ava con sus padres en el salón viendo la tele, y de repente alguien toca el timbre muchas veces seguidas: era uno de los agentes con el ladrón agarrado por una cuerda. El agente les explicó que estaba que estaba pasando por el vecindario y vio a un señor en su garaje con una bolsa llena de tabaco, y él con 4 cigarrillos en la mano. Con el problema solucionado el agente se llevó los mil euros, pero se los repartió entre todos los agentes que intervinieron en la búsqueda.

ARIANA GONZÁLEZ

¿QUÉ PUDO SER? VIDAS SOÑADAS:

AVA GARDNER

Ava Lavinia Gardner, conocida como Ava Gardner, fue una actriz de cine estadounidense nominada a los Premios Óscar, considerada una de las grandes estrellas del siglo XX y como uno de los mitos del séptimo arte. Ella prefería ser llamada 'La condesa descalza'. Su familia se dedicaba al cultivo del tabaco y a ella le apasionaba corretear por el campo sin zapatos. Sin duda, sentir la naturaleza bajo sus pies se convirtió en uno de sus 'hobbies' preferidos.

Una vez cuando Ava era pequeña estaba sentada en el campo leyendo un libro y de repente se le acerca un hombre extraño que nunca había visto, aparentaba ser un hombre mayor sobre 50 o 60 años. Él, curioso, le preguntó dónde estaba el cultivo de tabaco de sus padres; ella amablemente le indicó donde estaba y volvió su vista al libro sin importarle lo que a continuación iba a hacer el hombre. Por la noche sus padres estaban muy desesperados, pero ella no sabía qué les pasaba: entonces decidió preguntarles. Sus padres le contaron que le habían robado todo el cultivo de tabaco pero que no se preocupara que lo iban a solucionar. Ava le contó lo que pasó con ese extraño hombre esta tarde, se lo describió y sus padres inmediatamente llamaron a la policía. Ella, con la culpabilidad encima, se fue a la cama. Vio cómo seis agentes estaban en su casa hablando con sus padres. Ella muy nerviosa entró a su habitación sin hacer mucho ruido. Desde la habitación se escuchaban gritos; Ava solo escuchó que los agentes iban a hacer de todo por encontrar al ladrón, ya que los padres de Ava le daban 1000 euros a la primera persona que los encontrara. Pasaban los días, las semanas, y nadie tenía ni la menor pista de quién pudo ser.

Un día estaba Ava con sus padres en el salón viendo la tele, y de repente alguien toca el timbre muchas veces seguidas: era uno de los agentes con el ladrón agarrado por una cuerda. El agente les explicó que estaba que estaba pasando por el vecindario y vio a un señor en su garaje con una bolsa llena de tabaco, y él con 4 cigarrillos en la mano. Con el problema solucionado el agente se llevó los mil euros, pero se los repartió entre todos los agentes que intervinieron en la búsqueda.

ARIANA GONZÁLEZ

¿QUÉ PUDO SER? VIDAS SOÑADAS:

JAVIER BARDEM

Nació el 1 de marzo de 1969 en Las Palmas de Gran Canaria; su nombre es Javier Ángel Encinas Bardem y su nombre artístico Javier Bardem y es hijo de una reconocida actriz española, Pilar Bardem .

Intervino en varias películas; debutó en la gran pantalla con "LAS EDADES DE LULU" , "HUEVOS DE ORO" , "LOS LUNES AL SOL" ...

Ganó un Oscar en el 2007 por su papel como psicópata asesino "Anton Chigurh" . También interpretó a James Bond en 2012, y fue nominado al Goya como actor principal en la película "JAMÓN-JAMÓN" en 1992.

El chaval llamado Javier Bardem de cuarenta años que quería cumplir su sueño de recorrer el mundo en 30 días tenía que inventar una máquina que pudiera hacer todo eso , por lo que como le gustaba la ciencia se puso a diseñarla. Sabía que le iba a costar muchísimo, incluso pensó que era imposible, pero a pesar de la tardanza que le iba a suponer, aceptó el reto. Sabía que para dar esa tremenda vuelta al mundo tenía que hacer una supermáquina. Él en lo que estaba pensando era en una máquina que pudiera volar pero que también pudiera andar por tierra y por agua. Al cabo de unos minutos la empezó a diseñar; transcurridas más de dos horas dibujando el esquema lo consiguió y se puso a encontrar los materiales que quería usar para hacer esa supermáquina que pudiera volar, caminar y andar por agua. Lo primero que buscó fue una base de madera poco pesada, unas ruedas, un motor potente y unas alas de un ala delta... Al cabo de dos días lo tenía acabado , ya estaba listo para empezar el viaje. Primero cogió las herramientas por si le pasaba algo al motor y tenía que arreglarlo, también almacenó algunos alimentos que le harían falta para el viaje y por último su boleto de la suerte que como bien dice le daba suerte. Ya estaba todo listo para empezar el viaje al mundo en treinta días .

Esa noche Javier Bardem estaba muy nervioso y no daba conciliado el sueño.

Al día siguiente se montó en la máquina ,pisó el acelerador y despegó; al cabo de dos horas el motor comienza a fallar y se para por lo que Javier Bardem salta en paracaídas llorando. Se prometió a sí mismo que no volvería a hacer su sueño ni a montar en una máquina de esas características .

BREIXO FONDEVILA

¿QUÉ PUDO SER? VIDAS SOÑADAS:

BETTE DAVIES

Hola, yo soy Bette Davies Y voy a contar un poco más sobre mí, y luego os cuento lo que me pasó hoy. Tengo 81 años, nací el 5 de Abril del 1908 en Estados Unidos; tengo tres hijos:Hyman, Margot Merrill y Michel Merrill.

Hoy lo que me pasó es que fui a trabajar, como un día normal; de repente, el director de la sala me dijo que quería hablar conmigo. Y yo le dije que iba cuando acabásemos la actuación en que la lechuga (yo) asesinaba a la cebolla con un cuchillo que le había dado el tomate. Al acabar la escena fui a hablar con el director en el despacho, que se sitúa al fondo de todo de un pasillo oscuro y da demasiado miedo. Dicen que cuando entras ahí (entres como entres) vas a salir llorando; tenía demasiado miedo, tanto que estaba por gritar desde el pasillo, no quería entrar en esa habitación, pero tuve que hacerlo. Iba demasiado, pero demasiado asustada, pero tenía que hacerlo... Yo de valiente me dije en la cabeza, tengo que hacerlo, y yo en mi mente pensaba: "no lo doy hecho ¿que me querrá decir?" ¿Será grave o no?

Al final decidí entrar, a que no sabéis lo que me a pasado, es muy grave no quiero...

Iba andando por ese pasillo tan oscuro, no había una miserable luz, llameé a la puerta; nadie contestaba, yo me estaba empezando a preocupar, decidí abrir la puerta y resulta que no había nadie. Decidí ir a ver dónde estaba el director, y descubro que me estaba buscando: me llevó al despacho y me dijo:
-Bette, estás despedida, estamos notando que tu trabajo ha empeorado y no estamos satisfechos con lo que estás haciendo...

Yo me quedé alucinando, me di media vuelta y me fui llorando para casa. Será muy difícil superar esta noticia, pero de todo se sale...

NAZARET GIL

¿QUÉ PUDO SER? VIDAS SOÑADAS:

Emma Penella

Emma Penella nació el día 2 de marzo de 1931 en Madrid, España. Se casó con el productor de cine Emiliano Piedra con quien tuvo tres hijas: Emma, Lola y Emiliana. Actriz de marcada personalidad y prestigio desde la década 1950, y triunfó mucho en el cine como una gran actriz.

Según cuenta ella de pequeña vivía al lado de un bosque muy grande que por las noches se volvía muy oscuro; entonces ella un día por la noche decidió entrar al bosque para ver sus misterios. Cuando ya llevaba un rato caminando escuchó un ruido que provenía de un arbusto. Ella se asomó al arbusto y allí vio una cría de lobo, la cual cogió y se la llevó para su casa. Era tan bonita, tan bonita que sus padres se la dejaron criar: ella se fue muy contenta para casa. Pasaron días y el lobo iba creciendo de manera bastante rápida hasta que pasó un año y ya era un lobo bastante grande al que Emma decidió llamar Derek. El lobo era muy precioso, jugaba con ella, dormía con ella, incluso a veces iba a bañarse al río con ella. Hasta que un día llegaron unos cazadores al bosque y el lobo estaba solo de paseo por allí; los cazadores le dieron con un dardo al lobo y el lobo cayó desplomado. Emma salió a fuera a buscarlo y como no lo encontraba por ningún lado se lo dijo a sus padres, los cuales al momento salieron a buscar a Derek, pero no lo encontraban por ningún sitio. Los padres llamaron a la sheriff del bosque y este les dijo que los cazadores estaban allí con el lobo. Fueron corriendo hacia la estación del sheriff. La sheriff le dijo que había que tener cuidado con ese tipo de animales que podían ser peligrosos, pero los padres de Emma y Emma le explicaron que no mordía ni nada, sino que era un animal inofensivo. Y así se lo dejaron llevar a su casa.

DANIEL GONZÁLEZ

DIÁLOGOS

ENTREVISTA A FRAN ALONSO

1. Unha primeira ollada á súa traxectoria profesional ofrécenos diferentes facetas dunha personalidade que, para nós, é polifacética: álbum ilustrado, poesía visual, literatura multimedia, crónica, biografía, etc. Entre estes descubrimentos destaca o seu traballo como xornalista e cronista. Que vías comunicativas hai (se o cre posible) entre a paixón por comunicarse, por reflexionar ou opinar sobre a realidade, e a de crear novos universos xogando coa linguaxe connotativa

A miña primeira vocación, na infancia, foi a escrita, a literatura. E a miña segunda vocación, na adolescencia foi o xornalismo. Non estudei xornalismo pero xa antes de rematar a licenciatura de Filoloxía comecei a traballar para un medio de comunicación. A literatura é comunicación e o xornalismo tamén, aínda que se manifesten en dimensións diferentes. O xornalismo pode ser literario e pode ter vocación de permanencia (que a ten canto é honesto, arriscado e dá conta da realidade) pero ten un cometido inmediato; e a literatura pode nutrirse do xornalismo (eu fixeno así na miña primeira novela, por exemplo, titulada Tráiler (1991) e, desde logo, da realidade. Hoxe en día hai un xornalismo falso, o das fake news, que tenta apropiarse do terreo da literatura para facernos crer que a ficción é realidade. O que sucede é que a literatura nunca pretende enganar, pero as fake news si. Eu reflexiono sobre esa fronteira tan difusa, ás veces complexa, no meu último libro xuvenil, titulado A curva da pantasma. É un libro de relatos de medo no que escribo ou reelaboro lendas urbanas moi coñecidas. As lendas urbanas son ficción pero intentan enganarnos porque queren facerse pasar por realidade, pero non a representan. A literatura é ficción pero en cambio non pretende enganarnos porque establece un pacto coa persoa que le e todos sabemos que é ficción, a pesar de que si ten un enorme poder para representar a realidade.

2. En relación coa pregunta anterior, nestes procesos de descubrimento do mundo, en que medida a realidade nutre o seu traballo, en textos como Tráiler ou Cemiterio de Elefantes?

En Tráiler hai detrás un traballo de xornalismo moi importante, que naquela época, por certo, estaba desprestixiado. Eu viaxei con camioneiros durante 6 meses para poder escribir a novela. Tomei notas, fotografeinos e graveinos. É unha novela totalmente realista e mesmo existe algún personaxe moi apegado ao camioneiro real que eu coñecín nas viaxes. Ora ben, logo a realidade está reelaborada para convertela en ficción. No caso de Cemiterio de elefantes, en cambio, é un libro baseado na experiencia (eses fíos 1 da vida os que falaba Agustín Fdez Paz, aínda que aquí son máis ca fíos). Está inspirado pola miña experiencia de camareino nocturno nun pub nos anos 80 e tamén pola miña vivencia da noite e de como a noite erosiona as persoas. A experiencia, para alguén que escribe, é a realidade pasada pola peneira da intimidade, da vivencia persoal, da memoria.

3. Gústanos moito a capacidade suxestiva dos títulos de moitos dos seus textos, entre o evocador, o explícito ou mesmo o irónico ou humorístico: Subversións, O meu gato é un poeta, Poemas birollos para ler cos ollos, Contesta ou disparo. .. Que nos pode contar sobre o proceso de “bautizar” unha obra? É unha tarefa iniciática, fundacional, dende o propio xerme do texto, ou consecuencia da obra xa máis consolidada? En consecuencia, que difícil é para vostede poñerlle un título a unha obra?

Para min, os títulos son moi importantes e condicionan bastante a miña escrita. Habitualmente, ocórrrenseme ao principio de todo; ou ben antes de comezar a escribir o libro, ou ben ao comezo do proceso de escrita. En instagram (@falonso_gal) contei que me sucedeu co título de «Cemiterio de elefantes», que ía ser outro distinto, porque ás veces existen contratemplos. Tanto é así que unha vez comecei a escribir unha novela ambientada na Ría de Vigo que titulei Amor líquido.

Cando levaba un par de capítulos escritos, publicouse o famoso libro de Zygmunt Bauman ao que lle puxo exactamente ese mesmo título: Amor líquido. A pesar de que o seu era un ensaio e o meu unha novela, quedei tan perplexo e paralizado que abandonei a novela e nunca máis volvíñ recuperarla. Para min é unha necesidade estar satisfeito cos títulos. No caso de Terraza, Street poems ou Douche a miña palabra, por exemplo, desde o meu punto de vista como creador, á marxe do que opine quen le, son títulos moi precisos. Pero hai un caso, o do meu último libro, A curva da pantasma, no que non estou convencido do título. O problema foi que non atopaba ningún outro que fose capaz de recoller o espírito das lendas urbanas e a reflexión que eu facía sobre elas. Así que, aínda a día de hoxe, non me convence.

Porque son tan importantes para min? Quizais porque teño unha enorme capacidade de síntese (esa é unha das miñas virtudes, tamén teño moitos defectos) e iso permítme abordar os proxectos cun enfoque moi global e ese enfoque precisa sintetizarse nun título eficaz.

4. Na súa páxina persoal (franalonso.gal) lemos: «Leo para vivir máis vidas que os gatos. Creo na literatura porque me reconcilia co mundo". Podemos dicir entón que entende a literatura como unha vía de escape, de recreación do que non somos ou que nunca poderemos ser? Un xeito de dar tamén sentido á nosa presenza neste mundo?

Creo que o mundo é tan doloroso, tan profundamente inhumano, tan cruel e tan inxusto (malia que eu son un tipo optimista) que hai poucas cousas que nos poidan redimir de tanta barbarie, tanto no mundo actual como ao longo da historia da humanidade. Unha delas, afortunadamente, é a literatura. E non porque sexa unha vía de escape, que nunca a concibín así, senón porque é unha vía para reelaborar o mundo, para reconstruílo, para facelo mellor. Somos seres racionais, que nos distinguimos do resto dos animais porque temos ese prodixio insólito que é a palabra, así que disfrutar da arte e situarnos no mundo a través dela é unha das cousas polas que máis paga a pena vivir.

5. A súa capacidade creativa lévao a explorar outras formas de expresión, como a poesía visual de Poemas birollos para ler cos ollos, sen prescindir de códigos audiovisuais e multimedia noutras ocasións.

Recomendamos, por exemplo, Poemas inmóbiles de movemento estático. Que teñen de especial para vostede no pulo creador, que lle aportan estas formas de expresión fronte ás canónicas ou tradicionais (o conto, a novela...)?

Para min a literatura ten unha parte fundamental de exploración. Sería moi doado acomodarme nun esquema e repetilo en distintos libros, pero eu entendo a literatura tamén como un reto persoal. Ignoro os motivos, pero fuxo de todo o que non é orixinal e tamén me arrepía copiar modelos. Eu disfruto cando son capaz de dar pasos adiante, de escribir cousas que aínda non escribira, de entender que coa literatura teño que manter unha relación persoal que se estea á marxe de calquera tipo de ruído externo. Iso é o que me leva a min a buscar novas formas de expresión. E, por outra parte, tamén creo que a literatura ten que estar á altura dos retos que lle impón o seu tempo. De aí naceu, por exemplo, Poétic@ (www.poetica.gal) un libro insólito de literatura electrónica en Internet (aínda que o software se desactualiza contantemente). De aí tamén naceu Aí fóra (@cabrafanada) un proxecto escrito en Instagram; ou Estado de malestar, un proxecto escrito en Twitter (@Tw140Poemas). Ademais, nas últimas décadas a arte se vén caracterizando pola súa mestizaxe, polo seu perfil interdisciplinar, por iso emprego palabra, música, voz, fotografía, ilustración, deseño, escrita, vídeo, en libros como A araña e máis eu, Balada solitaria, Transición, Poemas birollos para ler cos ollos, Street poems, Poemas inmóbiles de movemento estático...

6. En relación co anterior, pode falarnos do proceso de creación dun videopoema, de como funciona o seu "obradoiro creativo"?

O libro Poemas inmóviles de movemento estático inclúe nas últimas páxinas un código QR que remite a un longo videopoema. O videopoema inclúe todos os poemas do libro e imaxes miñas nadando nunha piscina mentres a miña voz en off recita eses poemas. Gravei as imaxes dous anos despois de rematar o libro (deixeino repousar un tempo, que é unha cuestión moi necesaria porque che aporta distancia con respecto ao texto) e tiña moi claro como quería gravalas e onde. Gravei varias horas de imaxes. Logo, coas imaxes gravadas enfrenteime ao traballo de relacionar imaxes e poemas e posteriormente a realizar a montaxe a través dun programa de edición de vídeo. O libro ofrece a versión que se pode a través do código QR e eu posúo outra versión, un chisco máis longa e sen a miña voz, para facer unha performance en directo con ese libro.

7. Foi galardoado con numerosos premios. Que papel cre que xogan, ou deberían xogar, os premios literarios, como o de promoción, o de apoio económico, o de difusión...?

Se non me equivoco, premios aos que haxa que presentarse gañei o Premio Blanco Amor, coa miña primeira novela en 1991 e o de Novela por Entregas de La Voz de Galicia con A punta de pistola. O resto son premios que recibín por obras xa publicadas. Os premios, sen dúbida, son moi importantes: descubren autoras e autores, danlle visibilidade ás obras, ás veces (non sempre) son importantes motores promocionais e, sobre todo e quizais sexa o máis importante, danlle á autora ou autor que os gaña unha importante base de confianza para continuar adiante co seu traballo. E, moi especialmente nunha literatura como a galega, resultan por todo iso imprescindibles.

8. Tamén publicou literatura infantil e xuvenil. Desde a súa experiencia, como logra achegarse ás súas cosmovisións baixo a perspectiva dun adulto?

Cando publiquéi o meu primeiro libro infantil, que foi Cidades en 1996, e chamáronme para un encontro con nenas e nenos no Salón do Libro Infantil, atopeime con cativos de idades moi inferiores ao que esperaba e asusteime bastante. Asustábame o encontro con ese público, pero non a escrita, pois víame capaz de regresar á miña infancia. Nunca me resultou difícil situarme intelectual e literariamente na infancia para escribir literatura infantil e creo que iso supón unha enorme ventaxa. Se cadra quizais por iso a miña poesía conecta moi ben coas pequenas lectoras e lectores. O que me asustaba, ao principio, era o encontro. Logo a experiencia vaite guiando e, cando en 2001, tiven a miña primeira filla, eu xa visitara moitos colexios e comecei a facer algo de animación. A partir de 2004 atopábame tan a gusto co público infantil que xa creara o primeiro dos meus espectáculos poéticos, que foron medrando co tempo. Desde entón fixen centos de performance para público infantil con espectáculos como «A poesía é un globo», «RevolucionARTE a versos», «Chateando versos». Son performances que fago nas aulas e que, en xeral, explican o que é a poesía ou a relaciónan coa música e coa arte, pero tamén teño diversas versións para adultos como «Versos da terra rebelde» que adoitan ser moi ben acollidas. Ora ben, desde que asumín a dirección da editorial fago bastantes menos por falta de tempo.

9. Algunha debilidade por algúns dos seus textos, algún en particular que teña un valor engadido, polo que teña un cariño especial?

Eu sempre respondín que non a esa pregunta, que todos os meus libros tiñan a miña mesma consideración ata que publiquei Douche a miña palabra. É un libro do que estou especialmente orgulloso.

10. Gustaríanos que compartise connosco, se lle parece ben, algún fragmento do seu traballo. Pechamos a entrevista, así, dando paso á voz dalgunhas das súas creacións. Grazas.

De acordo. Pois vai un fragmento de Douche a miña palabra.

Que cousa estraña e máxica, a palabra. E sabes o que creo eu? Pois que as palabras tamén son seres vivos. Seres vivos invisibles, desde logo, porque viven, aliméntanse, medran, adormecen ou morren sen que nos decatemos.

Para comprobalo, é preciso verlles as patas co microscopio.

Teñen unhas patiñas pequenas pero moi fortes, capaces de impulsalas con tanta forza que poden, mesmo, facer dano.

Nunca che fixo dano unha palabra?

A min gústame moito ver as palabras co microscopio.

A vida das palabras non é infinita; as palabras cambian, e moito.

Pero, que curioso, os cambios non dependen delas.

Dependen de nós, as persoas que as usamos. Somos nós as que as facemos cambiar. Unhas quedan na memoria, pero deixamos de usalas; algunhas pérdense, substituídas por outras.

As palabras tamén poden morrer. Eu lembro moitas palabras que empregaba a miña avoa que non volví oír nunca máis. Nin sequera eu, que as coñezo, as uso habitualmente.

Foto de Alma
Alonso

NORMAS DE PRESENTACIÓN DE TRABAJOS

LIBERTAD CREATIVA: microrrelato, relato, relato visual, versión fotográfica de un texto, poesía, poesía visual, objetos visuales, monólogos teatrales, entrevistas, reseñas de libros, propuestas didácticas para el aula...

CONTENIDOS irónicos, imaginativos, dispares, pero nunca ofensivos.

LENGUAS: gallego y castellano, preferentemente, así como las lenguas que se imparten en nuestro centro (inglés, francés).

DESEO DE COMPARTIR los trabajos.

ESPÍRITU DE COLABORACIÓN. Se aceptan comentarios, sugerencias y todas las propuestas (se pueden enviar al correo revistakareal@iesalilerulloa.es). La revista Kareal, además, acogerá los trabajos de los concursos de marcapáginas, portada de libros y poesía visual del IES "Ramón María Aller Ulloa". La página de la revista dará cuenta, oportunamente, de las bases de dichas convocatorias (www.revistakareal.blogspot.com).

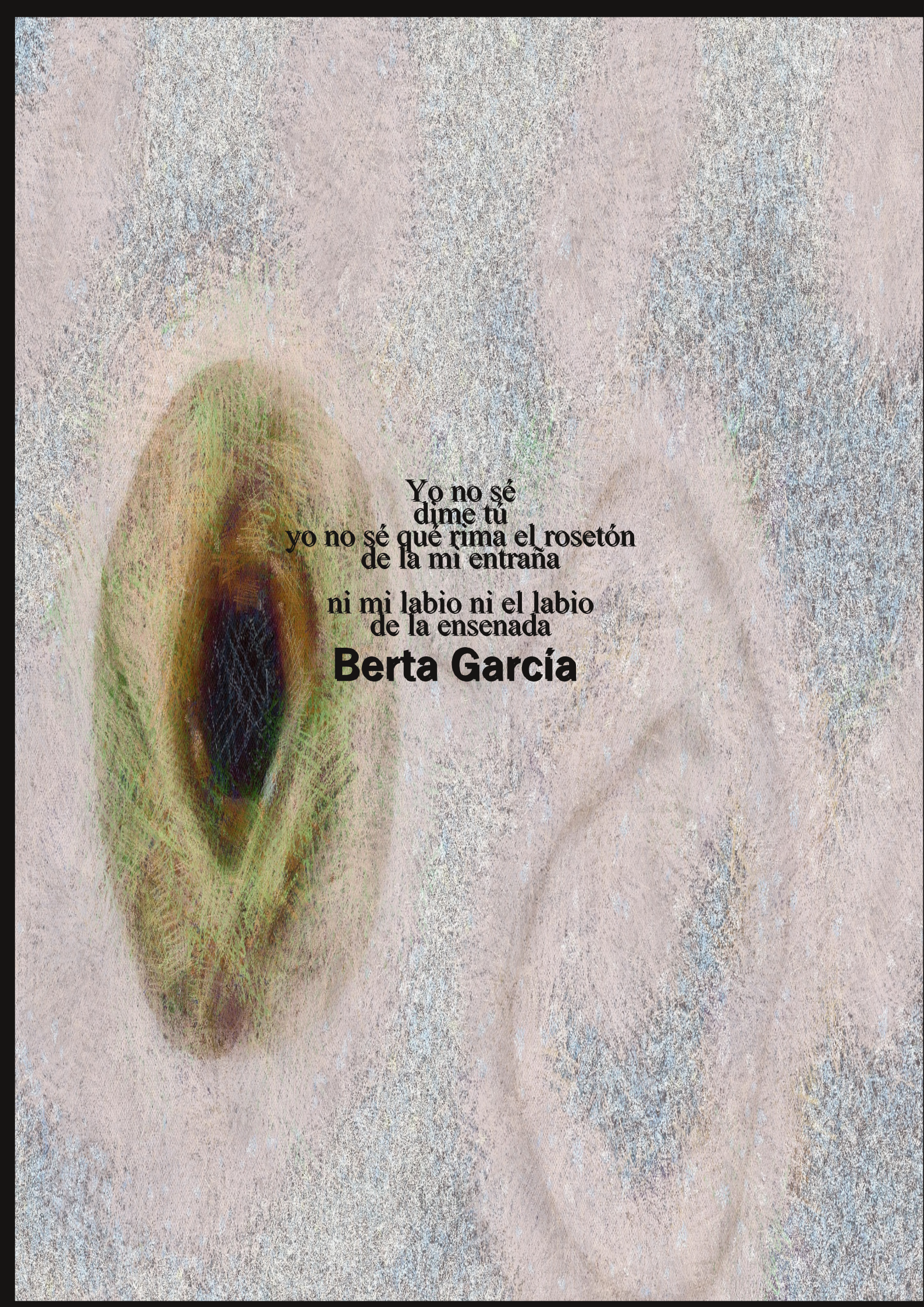
ORIGINALIDAD PLENA, alejada de plagios y copias.

Los trabajos se enviarán preferentemente a la dirección de la revista como archivo adjunto (texto o imagen):

KAREAL

KAREAL

Yo no sé
dime tú
yo no sé qué rima el rosetón
de la mi entraña

ni mi labio ni el labio
de la ensenada

Berta García